

வாய்மொழி இலக்கியப் பணி

தமிழகத்தில், நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்கிற சிந்தனையோ, தனிக் கல்விப்புலமோ தோற்றம் கொள்ளும் முன்பே இத்துறையில் ஈடுபட்டுக், கவனப்படுத்தும் வகையிலான பங்களிப்பைச் செய்தவர் மு.அ. ஆவார். தமிழ் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் தொகுப்பின் முன்னோடி என்று நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்களால் சுட்டப்படுகிறவர். தான் எழுதிய இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலும் பதிப்பித்த நூல்களிலும் வாய்மொழித் தரவுகளை முதன்மைப்படுத்தியவர். வாய்மொழிப் பாடல்களைத் தொகுத்தல், அப்பாடல்களை விளக்கி இதழ்களில் கட்டுரை எழுதுதல், அக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுதல், கதைப்பாடல்கள் சேகரித்தல், அவற்றை ஆய்வுக்குட்படுத்தல் என்று 1940 முதற்கொண்டு நாட்டுப்புறவியல் களத்தில் இவர் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்புகளை முன்வைத்து மு.அ.வின் வாய்மொழி இலக்கியப் பணி இந்த இயலில் ஆராயப்படுகிறது.

வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்புக்கான பின்புலச் சூழல்

வாய்மொழி வழியாகக் காலங்காலமாகத் தமிழ் மக்களிடம் நிலவிய வழக்காறுகளைத் தொகுக்கும் பணி என்பது தொடக்கக் காலத்தில் மதத்தைப் பரப்பவும் தங்கள் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தவும் வந்த வெளிநாட்டினரால்தான் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளவும், அம்மக்களை எளிதில் அணுகவும் இவ்வழக்காறுகளே துணைபுரியும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவற்றைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்

மக்கள் மரபுகள் பற்றிய சேகரிப்பு, தொகுப்பு, விளக்கம் என்னும் அடிப்படையில் வெளி நாட்டவர்கள் காட்டிய ஈடுபாட்டிற்குக் காலனியமும் சமயம் பரப்பும் நோக்கமும் பின்னணியாக இருந்தன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை¹

என்ற கூற்றுக்கிணங்க மத நிறுவனங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டவரே நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைச் சேகரிக்கவும் அவற்றுக்கு விளக்கங்கள் எழுதி வெளியிடவும்

தொடங்கினர். பார்த்தேலோமியுஸ் சீகன்பால்க் என்னும் செர்மானியரால் 1713இல் எழுதப்பட்ட 'மலபார் மக்கள் கடவுளரின் குடிவழிப் பட்டியல்' என்னும் நூல் இத்தகைய முயற்சிகளின் முன்னோடி பணியாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து இத்தகைய சேகரிப்புப் பணி வெளிநாட்டவரால் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இதே காலகட்டத்தில் இவர்களின் இத்தொகுப்புப் பணிகளால் கவரப்பட்டு இவர்களுக்குத் துணைசெய்யும் நோக்கில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சிலரும் நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைச் சேகரித்தனர். அவர்களுள் பண்டித சாஸ்திரியாரின் பணி குறிப்பிடத்தகுந்தது. சென்னை அரசின் புதைபொருள் ஆய்வுத்துறையில் கல்வெட்டு மற்றும் சிற்ப ஆய்வுப்பிரிவில் இராபாட்சுவல் தலைமையின்கீழ் பணியாற்றிய இவர், தன் பணியினிமித்தம் சுற்றுப்பயணம் செய்த காலத்தில் நாட்டுப்புறக்கதைகளைத் திரட்டித் 'திராவிடப்பூர்வகாலக் கதைகள்' என்ற தலைப்பில் 1886ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

இக்காலப்பகுதியில் சுவடிகளில் இருந்த செவ்விலக்கியங்கள் அனைத்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததன் விளைவாகத் தமிழர்கள் தங்கள் தொன்மை அடையாளங்களை அவற்றில் தேடத்தொடங்கினர். செவ்விலக்கியங்களே உயர்வானவை என்றும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் இழிவானவை என்றும் தமிழறிஞர்களே கருதினர். எனவே, வாய்மொழி இலக்கியங்களைத் தொகுக்கவோ ஆய்வு செய்யவோ தமிழர்கள் முன்வரவில்லை. இந்நிலையில் இவ்வாய்மொழி வழக்காறுகளின் முக்கியத்துவமும் தேவையும் உணரப்பட்டுப் பாரதி போன்றோரால் நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்கள் அவர்தம் கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு விடுதலை உணர்வைத் தூண்டக் காரணமாக அமைந்தன. இம்மண்ணில் தங்கள் ஆட்சியை விரிவுபடுத்த வேண்டி அந்நியர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்புகள், விடுதலைப் போராட்டக் காலங்களில் அவர்களுக்கு எதிராகவே திரும்பின.

இக்காலப்பகுதியிலேயே, பஞ்சாபைச் சேர்ந்த தேவேந்திர சத்தியார்த்தி என்பவர் பலமொழிகளிலும் வாய்மொழியாக வழங்கும் பாடல்களை அறிய வேண்டி இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்தார். தமிழகத்திற்கும் வருகை தந்தார். அவருடைய வரவும் தேடலும் தமிழர்கள் பலரை இத்துறையில் கவனம் செலுத்த வைத்தது. தமிழர்களும் வாய்மொழிப் பாடல்களைத் தொகுக்கவும் ஆராயவும் முற்பட்டனர்.

பஞ்சாபைச் சேர்ந்த தேவேந்திர சத்தியார்த்தி நாடு முழுவதும் பயணம் செய்து நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைச் சேகரித்தவர். அவரால் தூண்டப்பட்டுக் கி.வா. ஜெகந்நாதன் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சேகரித்துச் செப்பம் செய்து விளக்கங்கள் தந்து வெளியிடத் தொடங்கினார். மு. அருணாசலம், பெ. தூரன், தி.நா. சுப்பிரமணியம் போன்றோரும் இத்தகைய பணிகளையே செய்து வந்தனர்²

என்ற கூற்று வாய்மொழி இலக்கியப்பணியில் மு.அ. ஈடுபடுவதற்கான தொடக்ககாலச் சமூகச்சூழலைப் புலப்படுத்துகிறது. இக்காலப்பகுதி முதற்கொண்டு, நாட்டார் வழக்காறுகள் மீதிருந்த இழிவான மனநிலை சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்னும் கல்விப்புலம் தனித்துறையாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு இன்று பரவலான நிலையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்புக்கான மு.அ.வின் தனிப்பட்ட சூழல்

வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்புக்கான சமூகப் பின்புலம் மேற்கூறிய வகையில் அமைந்திருக்க, மு.அ.வின் தனிப்பட்ட சூழலும் இப்பணியில் ஈடுபடுவதற்கான காரணமாய் அமைந்திருந்தது. அவ்வகையில் மு.அ.வை இப்பணியில் ஈடுபடுத்திய காரணிகளாக இரண்டினைக் காண இயலுகிறது.

1. டி.கே.சியின் தொடர்பு

1930களில் ரசிகமணி டி.கே.சியுடன் ஏற்பட்டிருந்த நட்பால் அவரை முழுமையாக உள்வாங்கியிருந்த மு.அ., அவரால் தூண்டப்பட்டு வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

தமிழிலக்கியங்களோடு அறிமுகமான தொடக்க காலத்தில், இலக்கியத்தின் நயம் பாராட்டும் போக்கும், தான் ரசித்த அனுபவத்தைப் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ரசனை அடிப்படையிலான செயல்பாடுமே மு.அ.விடம் மேலோங்கியிருந்தது. ஆரம்பகாலக் கட்டுரைகள் அனைத்தும் இலக்கிய நயம் பாராட்டும் கட்டுரைகளாகவே அமைந்திருந்தன. மு.அ.வின் இந்த இலக்கிய நுகர்ச்சிக்கு வித்திட்டவராகவும் வாய்மொழிப்பாடல்கள்மீது ஈடுபாட்டை உண்டாக்கியவராகவும் ரசிகமணி டி.கே.சியே அறியப்படுகிறார். டி.கே.சியைக் குறித்து,

தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு வரலாற்றின் போக்கை ஆக்குகின்ற ஒரு சக்தியாக இயங்கியுள்ளார். பெரும் நிலக்கிழார் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த டி.கே.சி. எட்டாண்டு மலேரியா காய்ச்சலில் கிடந்ததன் காரணமாகக் கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கத் தொடங்கி வக்கீல் தொழிலுக்கு முழுக்கு போட்டுவிட்டு ரசனையையே ஒரு தொழில் போல நடத்தி வந்துள்ளார். இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல, உண்ணல், உறங்கல் முதலிய வாழ்க்கை தொடர்பான அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் ரசனை, ரசனை என்று இரசித்து வாழ்ந்து இரசிகமணியாய் பெயர் பெற்றுள்ளார்³

என்று திறனாய்வு வரலாற்றில் இவருக்கான இடம் குறித்துக் க. பஞ்சாங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

என்னை நேரிலறிந்த நண்பர்கள் என்னுடைய தமிழ்ப் பைத்தியம் எத்தகையது என்பதை அறிவார்கள். இப்பைத்தியம் டி.கே.சி. அவர்களிடமிருந்து எனக்குத் தொத்திக் கொண்டது⁴

என்றும்

இக்கட்டுரைகள் எழுதிய காலம் டி.கே.சி அவர்கள் என் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டு ஓரளவுக்கு என் வாழ்க்கை முழுமையும் தம் மயமாக ஆக்கியிருந்த காலம்⁵

என்றும் டி.கே.சி.க்கும் தனக்குமான உறவுநிலை குறித்து மு.அ. பதிவு செய்திருக்கிறார்.

சென்னை தியாகராய நகரில் வசித்த மு.அ.வின் பக்கத்து வீட்டிலேயே டி.கே. சி.; குடியிருந்ததாலும், குழுவாக அமர்ந்து கொண்டு எது கவிதை, எது கவிதை இல்லை என்பதனை சுவை அடிப்படையில் ஆய்கின்ற டி.கே.சி.யின் வட்டத்தொட்டி என்ற இலக்கிய அமைப்பில் மு.அ. ஓர் உறுப்பினராக இருந்ததாலும் ஒவ்வொரு பாடலையும் ரசனை அடிப்படையில் எவ்வாறு அணுகவேண்டும் என்பதை மு.அ. அறிந்துகொண்டார். இலக்கியமாக இருந்தாலும் கலையாக இருந்தாலும் அதில் உணர்ச்சி இருக்கிறதா, சுவை, நயம், பாவம் இருக்கின்றனவா என்ற ரசனைமுறை அடிப்படையிலான அணுகுமுறையுடன் செவ்விலக்கியம் மற்றும் வாய்மொழி இலக்கியம் சார்ந்து சுவைப்பு அனுபவக் கட்டுரைகளாக 1940களில் இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளார். டி.கே.சி.யின் வழியாகவும், இந்த இலக்கிய அமைப்பின் மூலமாகவும்

பெற்ற தூண்டுதல் காரணமாகவே தொடக்கக் காலத்தில் வாய்மொழி இலக்கியச் சேகரிப்பிலும், அப்பாடல்கள் குறித்துக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் மு.அ. ஈடுபட்டிருந்தார் எனத் துணியலாம்.

2. வாய்மொழி இலக்கிய ஆய்வுப்பணி

மு.அ.வை வாய்மொழி இலக்கியப் பணியில் ஈடுபடுத்திய இரண்டாவது காரணியாக அவரது ஆய்வுப்பணியைக் குறிப்பிடலாம்.

1940-42 ஆண்டுகளில் சென்னை சர்வகலாசாலையில் (சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) தமிழ்ஆராய்ச்சி வேலையில் நான் ஈடுபட்டிருந்தபோது இப்படிப்பட்ட பாடல்களைத் தேடவும் ஆராயவும் நேர்ந்தது⁶

என்று வாய்மொழிப் பாடல் சேகரிப்பில் தான் ஈடுபட்டதற்கான சூழலை மு.அ. சுட்டியுள்ளார். கல்லூரியில் கணிதப் பாடப்பிரிவைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படித்த மு.அ. தமிழறிஞர்களிடம் கொண்டிருந்த தொடர்பாலும், தமிழிலக்கியம் மீதிருந்த ஈடுபாட்டாலும், தமிழிலக்கியத்தில் முதுகலை படிக்க விரும்பினார். 1933ஆம் ஆண்டு முதலே பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் தொடர்பு இவருக்கிருந்த காரணத்தால் அவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத்தலைவராக இருந்தபோது அவருடைய மாணவராகத் தமிழ் முதுகலைப் படிப்பில் மு.அ. சேர்ந்துள்ளார். இக்காலப் பகுதியில் தமிழ்மொழியில் வாய்மொழி இலக்கியம் (Popular poetry in the Tamil Language) என்ற தலைப்பில் இவர் ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்ததால், நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தேடுதல், தொகுத்தல், ஆராய்தல் போன்ற செயல்பாடுகள் இவருக்குக் கட்டாயமாகின. தன் ஆய்வேட்டின் ஒரு இயலாக அமைந்த 'கதைப்பாடல்கள்' பகுதியை 1976இல் 'Ballad Poetry' என்ற ஆய்வுநூலாக விரித்து எழுதியுள்ளார். இவரது வாய்மொழி இலக்கியப் பங்களிப்பிற்கு இந்த ஆய்வுச்சூழலும் காரணமாக அமைந்திருந்தது.

நாட்டுப்புறப்பாடல் தொகுப்பின் முன்னோடி

அடிப்படை வசதிகள் எதுவுமில்லாத ஒரு குக்கிராமத்தில் பிறந்த மு.அ.வின் எழுத்துகளில், நாட்டுப்புறம், உழவுத்தொழில், தோட்டவேலை, உழவர்களின் வாழ்வியல் என்று கிராமியச்சூழல் சார்ந்த செய்திகள் பரவலாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவரான மு.அ., அங்கு நிலவிய வேளாண் சமூகச்

சூழல்கள், உழவர்களின் வாழ்நிலைகள், வாய்மொழியாகப் பரவிய அவர்தம் பாடல்கள் ஆகியவற்றை நன்கு உற்றுநோக்கி அந்த அனுபவத்தைத் தமது கட்டுரைகளில் புலப்படுத்தியுள்ளார். 1940களில் பள்ளு, குறவஞ்சி, உலா, கோவை போன்ற சிற்றிலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தபோதும், அந்நூல்களில் இடம்பெற்றிருந்த, பழமொழிகளைத் தொகுத்துத் தருவதைத் தம் பதிப்புச் செயல்பாட்டில் ஒன்றாகவே பின்பற்றியுள்ளார்.

1943இல் இவர் எழுதி வெளியிட்ட 'இன்றைய தமிழ் வசனநடை' என்ற நூலில் எழுத்தாளர்கள் பலரது நடைகளை விமர்சித்து எழுதியுள்ள மு.அ. நடை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தம் கருத்தைக் கூறுகையில்.

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து, சாமானியமான அறிவும் சாமானியமான உணர்ச்சியும் உடைய நாட்டுப்புறத்தவர் ஒருவரை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, எழுதுவது இவருக்கு விளங்க வேண்டும் என்ற லட்சியத்தோடு எழுதி வந்தால் நல்ல நடை தானே அமையும்⁷

என்றும்,

யாருடைய வாழ்க்கை ஒங்கினால் முன்னேறினால் நாடு முன்னேறும்? உழவர் வாழ்க்கை. எனவே, உழவர்களை, நாட்டுப்புறத்துப் பாமரமக்களையே மனத்தில் வைத்து நூலெழுத வேண்டும்⁸

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலக்கியத்தின் பயன், நாட்டுப்புற மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற கொள்கைப்பாடு கொண்டவராக ஆரம்ப நாட்களிலேயே மு.அ. திகழ்ந்துள்ளார். பண்டைய இலக்கண நூல்கள்தான் சிறந்தது, பண்டைய இலக்கியங்கள் மட்டுமே படிப்பதற்கும் சுவைப்பதற்கும் உகந்தது என்றும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் இழிவானவை என்றும் தமிழறிஞர்களாலேயே கருதப்பட்டு வந்த சமூகப் பின்புலத்தில் நாட்டுப்புறப்பாடல் தொகுப்பின் முன்னோடியாக மு.அ. திகழ்ந்துள்ளார்.

தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பற்றி வெளிவந்த முதல் தமிழ்நூல் திரு. மு. அருணாசலம் அவர்களின் 'காற்றிலே மிதந்த கவிதை' என்பதாகும்⁹

என்றும்

காற்றிலே மிதந்த கவிதை என்னும் தலைப்பில் நாட்டுப்புறப் பாடல் பற்றிய தொகுப்பு முயற்சியை 1943ல் மு. அருணாசலம் நூல் வடிவாக முதன்முதலாக வெளிக் கொணர்ந்தார்¹⁰

என்றும்

தமிழகத்தில் மு. அருணாசலமே தொகுப்பின் தொடக்கநிலை அறிஞராகும்¹¹

என்றும் நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வை முன்னெடுத்தவர்கள் அனைவராலும், தமிழ் நாட்டுப்புறப்பாடல் தொகுப்பின் முன்னோடியாக மு.அவே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளார்.

இது வாய்மொழிப் பாடல்களின் அனுபவத்தை வெளியிடும் கட்டுரைகளைக் கொண்டது. வெளிவந்த காலம், இதுவே இத்துறையில் எழுந்த முதல் நூல் என்று அன்பர் பலரால் பாராட்டப் பெற்றது¹²

என்று 'காற்றில் மிதந்த கவிதை' நூலின் இரண்டாம் பதிப்புரையில் மு.அவே குறிப்பிட்டுள்ளார். பத்துறை செயல்பாடுகளுக்கிடையே, வாய்மொழி இலக்கிய வரலாற்றிலும் அழுத்தமான ஒரு இடத்தைப் பிடித்திருப்பதுடன் கவனப்படுத்தும்படியான பங்களிப்பையும் மு.அ. நிகழ்த்தியுள்ளார்.

வாய்மொழி இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டதற்கான இரு வேறு காரணங்களும் சூழல்களும் அமைந்திருந்தது போலவே, இவ்விலக்கியம் சார்ந்த இவரது எழுத்துகளிலும் இருவேறுபட்ட அணுகுமுறைகளைக் காண இயலுகிறது. நாட்டுப்புறப் பாடல்களை விளக்கி அவர் எழுதிய கட்டுரையைக் குறித்து,

இக்கட்டுரைகளிலே வாய்மொழிப் பாடல்களின் இலக்கணத்தையோ, அவற்றின் வகைகளையோ, நான் ஆராய்ப்புகவில்லை. ஒவ்வொரு வரியையும் பாட்டையும் நான் எப்படிப் பார்த்தேன், அனுபவித்தேன் என்பதையே கூறியிருக்கிறேன். இதைப் படிப்போரும் நான் பார்த்த முறையிலே இவற்றைப் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது என் ஆவல்¹³

என்று குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., வாய்மொழிப் பாடல்களின் இலக்கிய நயம் பாராட்டிக் கட்டுரைகள் எழுதிய இக் காலப்பகுதியிலேயேதான் 'வாய்மொழி இலக்கியம்' என்ற தலைப்பில் ஆய்வுப்பணியையும் மேற்கொண்டிருந்திருக்கிறார். ஆனால், இந்த ஆய்வு

முயற்சியானது ரசனைப்போக்கிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் அமைந்துள்ளது. ஒரே காலப்பகுதியாக இருப்பினும் இருவேறு சூழல்கள், இருவேறு அறிஞர்களின் இயக்கம் காரணமாக மு.அ.வின் வாய்மொழி இலக்கியப் பணியிலும் இருவேறு அணுகுமுறைகளைக் காண இயலுகிறது.

மு.அ.வின் வாய்மொழிப் பாடல் சார்ந்த கட்டுரை நூல்கள்

1. காற்றில் மிதந்த கவிதை

1940களில் சக்தி, குமரிமலர், வசந்தம் போன்ற இதழ்கள் மு.அ.வின் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்துள்ளன. இக்கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் செவ்விலக்கியங்களின் நயத்தைப் பாராட்டும் போக்கிலும் வாய்மொழிப் பாடல்களினால் உண்டாகும் இன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் நோக்கிலும் அமைந்துள்ளன. இதழ்களில் வெளிவந்த இக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடும் முயற்சியிலும் மு.அ. அவ்வப்போது ஈடுபட்டு வந்துள்ளார். அவ்வகையில், நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் முதல் தொகுப்பாக, 1943இல், மு.அ. வெளியிட்ட நூல்தான் 'காற்றில் மிதந்த கவிதை'. 1977ல் இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பு கண்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கிய இன்பமே இக்கட்டுரைகளின் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலுக்கு வாய்மொழிப் பாடல்கள் என்றோ நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என்றோ பொதுவான பெயர்களை வைக்காமல் 'காற்றில் மிதந்த கவிதை' என்று கவிநயத்துடன் பெயர் வைத்திருப்பதே, இப்பாடல்களை அவர் எவ்வாறு அணுகியிருப்பார் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

ஆணும் பெண்ணும், நடவுப்பாட்டும் சமதர்மமும், குருவிப்பாட்டு, பொன்னிறக் கொண்டை, வெள்ளிச் சொம்பும் கொள்ளிப் பசியும், வெள்ளரிக்காய்ப் பாட்டும், அம்புலிப் பாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு என்னும் எட்டு தலைப்புகளில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இத்தலைப்புகளில் ஆணும் பெண்ணும், பொன்னிறக் கொண்டை இரண்டும் சிறுவருடைய பரிசாசப் பாடல்கள்; நடவுப்பாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு இரண்டும் கிராமங்களில் நடவு நடும், ஏற்றம் இறைக்கும் விவசாயிகள் பாடும் பாடல்கள்; குருவிப்பாட்டு சமய உணர்ச்சியை, இறைப்பற்றை வெளிப்படுத்தும் பாடல்; வெள்ளரிக்காய்ப் பாட்டு நாட்டு அரசியல் சூழலுடன் தொடர்புடைய பாடல்; அம்புலிப்பாட்டு இளங்குழந்தைகளுக்குப் பேச்சு பழக்குவதற்காகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடல்; வெள்ளிச் சொம்பு என்பது ஒப்பாரிப் பாட்டின் ஒரு பகுதி.

மேற்கண்ட பல்வேறு பொருண்மைகள் கொண்ட வாய்மொழிப்பாடல்களின் தொகுப்பாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடல்கள் யாரிடமிருந்து அல்லது எங்கிருந்து பெறப்பட்டது என்ற தகவல்களை, கட்டுரையின் ஊடாகவே மு.அ. சொல்லிச்செல்கிறார். ஒவ்வொரு பாடலையும் தற்கால நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புபடுத்தி அப்பாடல் வழியே நீதியைச் சொல்வதற்கான முயற்சியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். ஆணும் பெண்ணும் என்ற சிறுவர் பரிகாசப் பாடலை விளக்கிக் கூறும் ஆசிரியர்,

ஆடவனுக்கும் பெண்ணுக்கும் இவ்விதம் பிணக்கு ஏற்படுவதைச் சாமானியமாக எங்கும் காண்கிறோம். ஆண் பெண் இருபாலரில் ஒரு பாலரை உடல் வலி மிக்கவராகவும் மற்றொரு பாலரை மெல்லியவராகவும் ஆண்டவன் படைத்திருக்கிறார். இது காரணமாக, வலிமைமிக்கவர் வலிமை குறைந்தவர் மீது தம் வலிமையைக் காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை. ஆனாலும் இப்படிக் காட்டுகிற சம்பவங்கள் வாழ்க்கையிலே எத்தனையோ நிகழவே செய்கின்றன. சிறுமியர் பாடல் இதைத் தான் தெரிவிக்கிறது¹⁴

என்று நாட்டுப்புறப் பாடலின் நயத்தை விளக்கும் அதேவேளையில், அப்பாடலுடன் தொடர்புள்ள சமூகத்தின் அவல நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி அந்நிலை மாற வேண்டுவதன் தேவையையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

2. யான் பெற்ற இன்பம்

யான் பெற்ற இன்பம் என்ற நூலும் 1943ஆம் ஆண்டிலேயே சக்தி காரியாலயத்தின் வாயிலாக வெளிவந்துள்ளது. 1940களில், மு.அ.வின் கட்டுரைகளைத் தன் இதழ்களில் வெளியிட்டும். பல நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் வாய்ப்பினைக் கொடுத்தும் மு.அ.வின் இலக்கியச் செயல்பாடுகளுக்குச் சக்தி காரியாலயமே பெருமளவில் துணை நின்றிருக்கிறது.

செவ்விலக்கியப் பாடல்கள் மற்றும் வாய்மொழி இலக்கியப் பாடல்களின் விளக்கக் கட்டுரைகளாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடல்கள் மூலம் தான் பெற்ற இன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் நோக்கத்தின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டதாலேயே 'யான் பெற்ற இன்பம்' என்று இந்நூல் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. 11 கட்டுரைகள் அமைந்த இந்நூலில் சாதிப் பலாப்பழம், ஆராரோ, சிறுநெருஞ்சில் ஆகிய மூன்றும் வாய்மொழி இலக்கியப் பாடலைக் குறித்து எழுதப்பட்டவை.

இந்நூலாசிரியர் கற்பன கற்றுக் கேட்பன கேட்டுச் சிதம்பரநாதன் ஓவியப் பள்ளியில் பயின்று தமிழ் வாழ்க்கையரானவர். அத்தகைய ஒருவர்க்கு எழுத்தோவியத்தின் உள்ளம் காட்சியளித்தல் இயல்பன்றோ. அக்காட்சியில் அவர் பெற்ற இன்பம் இந்நூலில் தேங்குகிறது¹⁵

என்று இந்நூலின் சிறப்பைத் திரு.வி.க அவர்கள் அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிதம்பரநாதன் ஓவியப்பள்ளி என்று டி.கே.சி.யின் இலக்கிய அமைப்பையே திரு.வி.க. சுட்டியுள்ளார்.

3. தாலாட்டு இலக்கியம்

1958இல் காந்தி வித்தியாலயத்தின் மூலம் 'தாலாட்டு இலக்கியம்' எனும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். 13 கட்டுரைகள் அடங்கிய இந்நூலில் 8 கட்டுரைகள், வாய்மொழியாக வழங்கும் தாலாட்டுப் பாடல்களைக் குறித்து எழுதப்பட்டவை. நயம் பாராட்டும் வகையில் இக்கட்டுரைகள் அமைந்திருப்பினும், ஆழ்வார் பாடிய தாலாட்டு, பிள்ளைத்தமிழில் தாலாட்டு என்று பெரியாழ்வாருக்குப் பின் தாலாட்டுப் பாடலின் வளர்ச்சி நிலையை மு.அ. சுட்டியுள்ளார்.

தாய் கிடந்த தவம், தொட்டில் இடுதல், பால் பசு, சங்குப் பாலாடை, அவல் கேட்ட குழந்தை, குழந்தையின் கண்ணீர், காதுகுத்தல், எங்கிருந்து வந்தாய் போன்ற தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகள், கிடைக்கப்பெற்ற தாலாட்டுப் பாடல்களின் பொருண்மைக்கேற்ற வகையில் தலைப்புகள் கொடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. 'ஆராரோ' என்ற கட்டுரை யான் பெற்ற இன்பம் நூலில் இடம்பெற்றுவிட்டதால், தாலாட்டுப் பாடலாக இருப்பினும் அக்கட்டுரை இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை.

மு.அ. அவர்கள் தாலாட்டு இலக்கியம் என்ற நூலில் தாலாட்டின் தோற்ற வளர்ச்சியைச் சங்க காலத்தில் இருந்து இன்று வரை ஆராய்ந்துள்ளார். தாலாட்டைப் பற்றி ஆய்வு செய்வோருக்கு இந்நூல் பெரிதும் துணையாக இருக்கும்¹⁶

என்ற கூற்று நாட்டுப்புற ஆய்வில் இந்நூலுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க இடம் உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

குடும்பத்தில், குழந்தை வளர்ப்பு நிலையில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்வுகள் தாலாட்டின் பொருளாக அமைவதுடன் பலவகை வேற்றுமைகளிலும் பண்பாட்டின்

ஒருமைத்தன்மையை இத்தாலாட்டுப் பாடல்கள் பேணி வருவதாகவும் மு.அ. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்நூலின் அனுபந்தமாக அமைந்த பகுதி நூற்றாண்டு வாரியான தாலாட்டுப் பாடலின் வளர்ச்சியை விளக்கியுள்ளது. பெரியாழ்வாருக்குப் பின் பாடப்பட்ட தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பண்டை இலக்கியங்கள், பிற்கால இலக்கியங்கள், வாய்மொழி வழக்கு என்ற மூன்று பிரிவுகளுக்குள் வைத்து விளக்கியுள்ளார். பண்டை இலக்கியங்கள் என்ற பிரிவில் 15ஆம் நூற்றாண்டில் சீகாழி சிற்றம்பல நாடிகள் தாலாட்டு முதல் நூற்றாண்டுதோறும் எழுந்த தாலாட்டுப் பாடல்களை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்.

பிற்கால இலக்கியங்கள் என்ற பிரிவில் 19, 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட தாலாட்டுப் பாடலின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுப் பாடலுடன் சில விளக்கங்களும் தந்துள்ளார். வாய்மொழி வழக்குப் பிரிவில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு சிலரால் எழுதப்பட்டு வாய்மொழியாகவே பாடிவரும் சில தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். தாலாட்டுப் பாடலின் வளர்ச்சி நிலையை அறிந்துகொள்வதற்கான தொடக்ககால நூல்களில் இந்நூல் குறிப்பிடத்தக்கது.

வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மீதான மு.அ.வின் கருத்தியலும் அணுகுமுறையும்

நாட்டுப்புற வழக்காறுகளை மையமாகக் கொண்டு மு.அ. எழுதிய நூல்கள் சிலவே இருப்பினும் அந்நூல்களின் வழியே அவர் முன்வைக்கும் கருத்துகளும் வாய்மொழி இலக்கியங்களை அவர் அணுகிய விதமும் நாட்டார் வழக்காறுகளின் மீதான தொடக்கக் காலச் சமூக மதிப்பீட்டை விளங்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. நாட்டுப்புறப் பாடல்களை நாட்டுப்பாடல், நாடோடிப் பாடல், மரபுவழிப் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள், மக்கள் பாடல்கள், பாமரர் பாடல்கள், பரம்பரைப் பாடல்கள், ஏட்டில் எழுதாப் பாடல்கள் என்று பலரும் பலவாறு அழைக்கின்ற நிலையில், 'வாய்மொழிப் பாடல்' என்ற பெயரே பொருத்தமானது என்பதைக் காரணத்தெளிவோடு மு.அ. கூறியுள்ளார். இவை தலைமுறை தலைமுறையாக ஒருவரிடமிருந்து பிறருக்கு வாய்மொழியாகவும் கேள்வி மூலமாகவுமே பரவி வந்துள்ளதால் மற்றெல்லாப் பெயர்களையும்விட 'வாய்மொழிப் பாடல்' என்ற பெயரே இவ்வகைப் பாடலுக்கு மிக்க பொருத்தமுடையதாகும் என்று குறிப்பிட்டதோடு தானும் அவ்வாறே கையாளத் தொடங்கினார்.

நாட்டார் வழக்காறுகளின் பால் ஆர்வம் காட்டிய முன்னோடியாக விளங்கிய தமிழறிஞர்களிடையே கலைச்சொல்லோடு இணைத்துப் பொருள் வரையறை செய்வதில் மு. அருணாசலம் மட்டுமே சமூக அறிவியல்புல அறிஞர்களுக்கு அண்மித்து வருகிறார் என்பது நமது துணிவு¹⁷

என்னும் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டுப்புறவியல் சிந்தனை குறித்த எந்த வளர்ச்சியும் ஏற்படாத அக்காலச் சூழலில் வாய்மொழிப் பாடல் என்கிற பெயரைக் காரணத் தெளிவோடு மு.அ. பரிந்துரைத்துள்ளது ஏற்புடையதாகவும் பொருள்தெளிவுடனும் அமைந்துள்ளது.

1. வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இலக்கியத் தகுதியை ஏற்றிப்பார்த்தல்

அச்ச ஊடகத்தின் வருகைக்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட பதிப்பு முயற்சிகளால் தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்களின் நெடியமரபும் தனித்துவமும் வெளிச்சமாக்கப்பட்ட நிலையில், ஒட்டுமொத்தத் தமிழறிஞர்களின் சிந்தனையும் செவ்விலக்கியங்களின்மீதே சென்றன. இலக்கணக் கவிதைகள் மட்டுமே நுட்பமும் செறிவும் மிக்கவை. வாய்மொழிப் பாடல்கள் அற்பமானவை என்று கருதிய போக்கு தமிழறிஞர்களிடம் பரவலாகக் காணப்பட்டது. எழுத்திலக்கியத்திற்கு இருக்கும் தகுதி வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இல்லை என்றும் சாதியிலும் பொருளாதாரத்திலும் பின்தங்கியவர்களுக்கும் கல்வியறிவில்லாதவர்களுக்கும் மட்டுமே வாய்மொழிப் பாடல்கள் உரியது என்றும் தீர்க்கமாகக் கருதினர். இத்தகைய சமூகப் பின்புலத்தில் வாய்மொழிப் பாடல்களை மு.அ. அணுகிய விதம் அறிவார்ந்த நிலையில் அமைந்துள்ளது.

கல்வியறிவுடையவர்கள் இவற்றை அற்பமென்றே கருதி ஒதுக்கிவிட்டார்கள். ஆங்கில இலக்கியம் பயின்றவர்கள் ஆங்கில மொழியில் இத்தகைய இலக்கியத்தை விரிவாய்த் தொகுத்து ஆராய்ந்து பாராட்டி வைத்திருப்பதைக் கண்டபோது, தமிழில் வாய்மொழிப் பாடல்களே இல்லை. அதனால் தமிழிலக்கியக்கியத்திலே இப்படியொரு தனிப்பிரிவுக்கும் இடமில்லை என்று முடிவு செய்ய நேர்ந்தது¹⁸

என்று வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மீதான அக்கால மனநிலையை மு.அ. பதிவுசெய்துள்ளார். தன் ஆங்கிலமொழிப் புலமை காரணமாக அம்மொழியில் வாய்மொழிப் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டும் வருகிற

நிலைமையைக் கண்ணுற்ற மு.அ., அத்தகைய நிலை தமிழில் இல்லாததை உணர்ந்து வாய்மொழி இலக்கியம் குறித்தே முதுகலையில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டுள்ளார். வாய்மொழிப் பாடல்கள் அற்பமானவையோ, ஒதுக்கத்தக்கவையோ அல்ல. அவற்றிற்கும் இலக்கியத்தகுதி உண்டு, அவையும் ரசிப்பதற்கு உரியவை என்பதைச் சான்றுகளுடன் கூறியுள்ளார். பண்டைய படைப்பாளிகளே புலமை வாய்ந்தவர்கள் என்று கருதியிருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் மனநிலையை அறிந்து, அப்படைப்பாளிகளும் வாய்மொழிப் பாடல்களை அனுபவித்துத் தம் இலக்கியங்களில் அவ்வடிவங்களைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதையும் சான்று காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

இந்தப் பாடல்களிலுள்ள நயத்தைப் பண்டையாசிரிரும் பெரிதும் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அம்மாணை, ஊசல், பந்தாடல் முதலிய விளையாட்டுக்களிலே நம் மகளிர் பாடி வந்த பாடல்களில் கவிஞரும் அடியாரும் மனத்தையும் செலுத்தி இருக்கிறார்கள். அவைகளைப் போன்ற விளையாட்டு பாடல்களைத் தாங்களும் பாடியிருக்கிறார்கள். கவிஞரான இளங்கோவடிகளும் அடியாரான மாணிக்கவாசகரும் அம்மாணை, பந்தாடல் சுண்ணமிடித்தல் முதலியவற்றுக்குரிய பாடல்களைப் பாடியிருக்கக் காணலாம். சமீபக் காலத்திலிருந்த கவிஞர் பாரதியாரும் இப்பாடல்களிலே மனத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ பாடல்களைக் கேட்டு இன்புற்றுமிருக்கிறார்கள்¹⁹

என்று, பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் முதல் பாரதியார் வரையில் வாய்மொழிப் பாடல்களில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ள நிலையைச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பதன் மூலம் இவற்றிற்கு மேலான இலக்கியத் தரமும் தகுதியும் உண்டு என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இத்தகைய பதிவுகளின் வாயிலாக அக்காலச் சமூகத்தின் செவ்விலக்கியம் சார்ந்த சிந்தனைப்போக்கை வாய்மொழி இலக்கியத்தின்பால் திருப்புவதற்கான முயற்சியினை மு.அ. மேற்கொண்டிருந்திருக்கிறார் எனக் கருத இயலுகிறது.

2. எழுத்திலக்கியத்திற்கு இணைநிலையில் வைத்து வாய்மொழி இலக்கியத்தை அணுகுதல்

எழுத்திலக்கியங்களுக்குச் சமூகத்தில் இருந்த உயர்ந்த மதிப்பீடுகள் காரணமாக, வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இலக்கியத் தகுதியை ஏற்றிப் பார்ப்பதுடன் அதற்கு இணைநிலையில் வைத்து வாய்மொழி இலக்கியத்தை அணுகவேண்டிய சமூகத்

தேவையும் தொடக்கக் காலத்தில் நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்களிடையே பரவலாக இருந்து வந்துள்ளது. எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தைச் சுவைக்கும் ரசனை முறையும் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தின் யாப்பு விதிகளையும் நாட்டார் பாடல்களில் ஏற்றிப் பார்க்கும் தன்மையையும் காணமுடிகிறது.

மு. அருணாசலம் கி.வா.ஜகந்நாதன் பெ.தூரன் போன்ற ஒரு சிலர் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் ஈடுபாடு கொண்டு அவற்றைச் சேகரித்தனர்.ஆனாலும் அவர்கள் அவற்றைச் செவ்வியல் இலக்கியங்களுக்கு ஈடாகக் காட்ட வேண்டிச் செப்பம் செய்து வெளியிட்டனர்.சங்க இலக்கியக் கூறுகள் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதைத் தேடினர்²⁰

என்ற கூற்று, அக்காலத்தில் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை அணுகிய தமிழறிஞர்கள் பெரும்பாலும் நாட்டார் பாடல்களை எழுதப்பட்ட இலக்கியச் சுவையோடு அணுகியதையே உறுதிப்படுத்துகிறது. தொடக்கக் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த இப்போக்கை மு.அ.வின் கட்டுரைகளிலும் காண இயலுகிறது.

வலி மிக்கவர் வலி குறைந்தவர்மீது தம் வலியைக் காட்ட வேண்டும் என்பதில்லை. ஆனாலும், இப்படிக் காட்டுகிற சம்பவங்கள் வாழ்க்கையில் நிகழவே செய்கின்றன. மேற் சொன்ன சிறுமியர் பாடல் (அம்மா பொன்னே என்ற பாடல்) இதைத்தான் தெரிவிக்கிறது. நாயகனால் பாராமுகம் செய்யப்பட்ட நாயகி கூற்றாக இதைத் தெரிவிக்கும்போது, நாமும் இந்தப் பாட்டின் பாவத்திலே தோய்ந்து, அவளிடம் உண்மையான பரிவு கொண்டு அந்த நாயகனுடைய நிலையை எண்ணி இரங்குகிறோம்.

சங்க இலக்கியத்தைப் படிக்கும் போதும் இப்படிப்பட்டதொரு செய்தியை அங்கே காண்கிறோம். பேகன் என்பவன் சிறந்த வள்ளல். எத்தனையோ புலவர்களை ஆதரித்து அவர்களால் மனமாரப் புகழ்ப்பெற்ற பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்தவன். ஆனாலும் ஒரு வகையிலே இவனும் கொடியவனாய் இருந்திருக்கிறான். இவனுடைய மனைவி கண்ணகி என்பவள். யாது காரணம் பற்றியோ இவன் அவளை ஒதுக்கி விட்டான். நாயகன் அருள் செய்யாமைக்குக் கண்ணகி பெரிதும் வருந்திப் புலம்புகிறாள். கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார் பெருங்குன்றூர் கிழார் முதலான பெரும்புலவர்கள் அவளுடைய துயரையெல்லாம் பேகனுக்கு

எடுத்துச் சொல்லி அவளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவளை வேண்டுகிறார்கள். புறநானூற்றிலுள்ள பல பாடல்கள் இதைத் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, பண்டை இலக்கியத்திற் பயின்று வரும் கதை மூலமாகவும் மேலே சொன்ன நானோடிப்பாடல் மூலமாகவும், ஆடவன் பெண் விஷயத்திலே கொஞ்சம் அன்பில்லாமல் தான் நடந்து கொள்ளுகிறான் என்பதை நாம் காண்கிறோம். நாம் அறிந்த வரையில் இன்றைய வாழ்க்கையிலும் இது உண்மையாகவே இருக்கிறது²¹

என்று வாய்மொழி இலக்கியங்களில் பேசப்படும் பொருண்மை, எழுத்திலக்கியங்களிலும் எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளது என்பதனை எடுத்துக்காட்டி இரண்டையும் இணைநிலையில் வைத்தே மதிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

இப்பாடல்களிலே காணும் கவிச்சுவை எவ்வளவோ இன்பம் விளைப்பதாயிருக்கிறது. இவ்வின்பம் புத்தக வடிவிலுள்ள வேறு கவிதைகளைப் பயிலுவதனால் பிறக்கும் இன்பத்துக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்ததன்று²²

என்று, வாய்மொழி இலக்கியம், செவ்விலக்கியம் இரண்டினால் பிறக்கும் இன்பமும் இணையானது என்ற நிலைப்பாட்டுடனே இப்பாடல்களை அணுகியுள்ளார்.

3. கற்பித வருணனையுடன் கட்டுரைகளை அமைத்தல்

ஒரு நாட்டுப்புறப் பாடலைத் தெரிவுசெய்துகொண்டு அதை விளக்குவதற்கேற்ற வகையில் ஒரு களத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு 'கற்பித வருணனை' அடிப்படையில் கட்டுரைகளை எழுதிச்செல்லும் போக்கை மு.அ.விடம் காணமுடிகிறது. மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக எளிய இனிய குறிப்புகளைப் பாட்டிற்கு முன்னும் பின்னும் கொடுத்தல்; பாடலைச் சிறு சிறு பகுதிகளாகப் பிரித்து விளக்கங்கள் எழுதுதல்; அப்பாடலுக்கான சூழலைத் தான் விரும்பியவண்ணம் கற்பித்துக் கொள்ளுதல் போன்ற செயல்பாட்டைக் 'கற்பித வருணனை' என்று குறிப்பர்.

தஞ்சைப் பகுதியைச் சார்ந்த வாழ்க்கையினரான மு.அ., வேளாண் சமூக மக்களின் வாழ்நிலையை, அவர்களின் தொழில்முறையை உற்றுநோக்கிய அனுபவத்தையே பெரும்பாலும் பாடலை விளக்குவதற்கான சூழலாகக் கற்பித்துக்கொண்டு எழுதியுள்ளார். உழவர்களின் யதார்த்தமான வாழ்வியல் அம்சங்களில் ஏதேனும்

ஒன்றினை மையமாகக் கொண்டு, அதை விளக்கிச்செல்லும் போக்கில், ஒரு குறிப்பிட்ட வாய்மொழிப் பாடலின் கண்ணிகளையோ அடிகளையோ அங்குப் பொருத்திப் பார்த்து, அப்பாடலின் நயம், இலக்கியப் பண்புகள், அப்பாடலின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்திரனை நோக்கி

எடுத்தேன் திருஅலகு

சந்திரனை நோக்கிச்

சாத்தினேன் திருஅலகு

என்னும் இப்பாடலில் முதலிரண்டு அடிகளைத் தனியே எடுத்துக்கொண்டு, இவை உழத்திகள் முதலிலே தெய்வத்தை வழிபடுவதற்காகச் சொல்கின்ற சொற்கள். நம் நாட்டிலே எந்த வேலையாயிருந்தாலும் முதல் வேலை தெய்வ வழிபாடல்லவா? இந்திரனை இவள் வழிபடுகிறாள். இந்திரனுக்கு எதற்காக இங்கே வணக்கம் என்ற கேள்வி எழலாம். பயிர்த் தொழிலுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது மழை. மழை தரும் மேகங்களுக்கு நாயகன் இந்திரன் என்பது நமது பழங்கொள்கை. ஆகவே, பயிர்த்தொழிலுக்கே இந்திரனைத் தெய்வமாகக் கொள்கிறோம் என்று விளக்கிச் சொல்லிவிட்டு, அடுத்த இரண்டு வரிகளைப் பின் தனியே குறிப்பிட்டுக் கையிலிருந்த பயிர் அலகைச் சேற்றிலே நடுகிறாள். இந்திரன் என்றவுடனே சந்திரன் இயல்பாக அவள் சொல்லிலே பிறந்துவிடுகிறான். இந்திரனை வணங்குவது போலவே சந்திரனை வணங்குவதும் தமிழ்நாட்டுக்குரிய பழைய மரபு என்பதைத் திங்களைப் போற்றுவதும் திங்களைப் போற்றுவதும் என்று சிலப்பதிகாரம் தொடங்கும் மரபால் அறியலாம். சந்திரன் பொழிகின்ற பால் போன்ற நிலவு உலகைக் குளிர்வித்து மகிழ்விப்பதுபோல் நட்ட அலகும் பசுமை கொண்டு செழித்து வளர்ந்து கதிர்கள் விட்டு உழவர் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்து உலகை வாழ்விக்க வேண்டும் என்பது பாவம் என்று வாய்மொழிப்பாடலைப் புரிந்துகொள்வதற்கேற்ற பல்வேறு கூறுகளை விளக்கியுள்ளார்.

ஒரு பின்புலத்தை அல்லது சூழலை விவரித்து விட்டு, அதனில் ஒரு குறிப்பிட்ட வாய்மொழிப் பாடலை எடுத்தானாகை (Application) செய்வதை ஒருவகை நாட்டார் வழக்காற்றியமாகவே (Folklorism) அணுக வேண்டும்²³

என்றே நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஏனெனில் தொடக்கக் கால வாய்மொழி இலக்கியக் கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் இவ்விதமாகவே எழுதப்பட்டுள்ளதுடன்,

அம்மரபு இன்னும் கூட பின்பற்றப்பட்டு வரப்படுவதாகவும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மு. அருணாசலம், பெ. தூரன், தி.நா. சுப்பிரமணியன் போன்றோரின் கற்பித வருணனை முறைகள் இன்றும் கூடச் சிலரால் பின்பற்றப்படும் போக்கினைக் காணமுடிகிறது²⁴

என்ற நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்களின் கூற்று வாய்மொழி இலக்கியக் கட்டுரைகளில் மு.அ.வின் செயல்பாட்டைப் புலப்படுத்துகிறது.

சமகாலத் தன்மையுடன் பொருத்திப் பார்த்தல்

வாய்மொழிப் பாடல் என்றாலே அது பழமையானது, கடந்தகாலச் செய்திகளை மட்டுமே கூறுவது போன்ற கருத்து நிலவிவந்த சமுதாயத்தில், சமகாலச் சூழல்களை அப்பாடல்களில் பொருத்திப் பார்க்கமுடியும் என்றும் அப்பாடல் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளை இன்றைய சமூகச் சூழல்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண முடியும் என்றும் மு.அ. தம் கட்டுரைகளில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

கலியாணமென்பது ஆண்டவனே முடித்து வைக்கிற ஒரு புனிதமான காரியம் என்று ஆங்கில மொழியில் கூட ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. இந்தப் புனிதமான பண்டைய நிலைமையே நம் நாட்டில் அன்று போல் இன்றும் நிலவுகிறது. இந்த உண்மையைத் தான் சிறுமியர் பாடல் சுட்டிக் காட்டுகிறது²⁵

என்றும்

இந்த வாய்மொழிப்பாட்டை டி.கே.சி. யவர்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் சொல்லக் கேட்டுப் பெரிதும் அனுபவித்தேன் ஆனால், அன்று இது எவ்வளவு தூரம் பொருந்தும் என்பதைத் திட்டமாக உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. இன்றுள்ள நிலைமையில், உலகயுத்தம் நடக்கும் நிலையில், தொடக்கத்தில் சொன்ன செய்திகளை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பார்த்த பிறகு தான் இந்தப் பாட்டு எவ்வளவு பரிதாபகரமான இழிந்த நிலையை விளக்குகிறது என்பதை நன்றாக உணரமுடிகிறது²⁶

என்றும் சமகாலச்சூழலோடு வாய்மொழிப்பாடல்களைப் பொருத்திப்பார்க்கும் மு.அ.வின் பார்வை, எக்காலச்சூழலுக்கும் பொருந்தும் உயிர்ப்புடையனவாக வாய்மொழிப் பாடல்களை அடையாளப்படுத்துகின்றன. உணர்ச்சிக்கு விருந்தாய் அமையும்

இலக்கியம், படிக்கின்ற அல்லது கேட்கின்ற ஒவ்வொருவருடனும் தொடர்புற்று அமையும்போது அது கூடுதல் மதிப்பையும் வரவேற்பையும் சமூகத்தில் பெறுகிறது. இந்த நுட்பத்தை அறிந்திருந்த மு.அ., வாய்மொழி இலக்கியங்கள் சமூகத்தில் வரவேற்பைப் பெறும் பொருட்டு அவற்றைச் சமகால நிகழ்வுகளுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கும் முறையியலைத் தம் கட்டுரைகளில் பின்பற்றியுள்ளார்.

5. இலக்கிய ரசனையை முதன்மைப்படுத்தல்

1935-1944க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தன் இலக்கியச் செயல்பாட்டைக் குறித்து மு.அ. அக்கால எனது(மு.அ.) ஆராய்ச்சியில் இலக்கிய இலக்கண உண்மைகளைக் காண்பதை விட, இலக்கிய இன்பம் நுகர்வதிலேயே என் உள்ளம் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தது²⁷

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு வாய்மொழிப் பாடலை எடுத்துக்கொண்டு அப்பாடலில் பொதிந்துள்ள நயம், பாவம், சொல் எளிமை, அழகிய கூறுகள், ஓசைநயம் போன்றவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கூறிப் படிப்போருக்கு அப்பாடலின்பால் ஈர்ப்புத் தன்மையை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் ரசித்து ரசித்துப் பாடலை விளக்கிச் செல்லும் போக்கு மு.அ.வின் கட்டுரைகளில் சிறப்பாக இடம்பெறுகிறது.

மூங்கில் இலைமேலே
தூங்கும் பனி நீரே
தூங்கு பனி நீரை
வாங்கும் கதிரோனே

என்ற பாடலை விளக்க முற்பட்ட மு.அ.,

எல்லோரும் கண்ட சாதாரண இயற்கை காட்சியை இப்பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஆகவே இது குறிப்பிடும் பொருள் எல்லோருக்கும் பழக்கமானது. எளிய சொற்கள், அரிய எதுகை நயம், இரண்டாவது வரியை அப்படியே மூன்றாவது வரியில் திருப்பிச் சொல்லியிருக்கிறது. இது கேட்போர் மனதில் பாடல் பதிவதற்கு அரிய துணையாயிருக்கிறது. இவையாவும் ஒரு புறமிருக்க இன்னதென்று சொல்லி விவரிக்க முடியாத ஓர் ஓசை நயமும் கவி நயமும் இதனுள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இந் நயங்களே வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இலக்கணமாகும்²⁸

என்று ஒரு பாடலைத் தான் அனுபவித்தவண்ணம் பிறரும் அனுபவிக்கும் வகையில் அதன் அழகியல் கூறுகளைத் தனித்தனியாக ரசனை நோக்கில் விளக்கியுள்ளார்.

6. அறக்கருத்துகளை எடுத்துரைத்தல்

வாய்மொழிப் பாடல்களை ரசனையுடன் அணுகும் அதேவேளையில், அப்பாடல் வழியாகச் சமூகத்திற்கு ஏதேனும் நீதியை எடுத்துரைக்க இயலுமா என்றும் மு.அ. முயற்சித்துள்ளார். எந்த ஒரு படைப்பாக இருந்தாலும் அது சமுதாயத்திற்குப் பயன்படத்தக்கதாய் அமைய வேண்டும் வெறும் பொழுதுபோக்காய் மட்டும் அமைவது சமுதாயத்தினரைச் சிந்திக்க விடாமல் செய்துவிடும் என்ற நிலைப்பாடு மு.அ.விடம் தொடக்கம் முதலே இருந்துவந்துள்ளது. அதனால்தான் பல்துறை பங்களிப்பு செய்த மு.அ. சிறுகதை, நாவல் போன்ற படைப்பிலக்கியங்களில் நாட்டம் செலுத்தவே இல்லை.

தமிழர் அறிவுப் பெருக்கத்துக்கான நூல்களைத் தான் எழுத வேண்டுமேயன்றி வீண் பொழுதுபோக்குக்கான புத்தகங்களை எழுதக்கூடாது. பொழுது போக்க எழுதுவது தமிழுக்கும் சமூகத்துக்கும் செய்யும் பெருந்துரோகம்²⁹

என்று எழுத்தாளர்களுக்கு அறிவுறுத்துவதுடன் தானும் அந்நிலைப்பாட்டுடனே இயங்கியுள்ளார். அதனால்தான் வாய்மொழிப்பாடல்களை, ரசிப்பதற்கு உரியனவாக மட்டும் பார்க்காமல் சமகாலச் சூழலுக்குத் தேவைப்படும் சமூகச் சிந்தனைகளையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

ஆடவன் சற்று அனுதாபத்தோடும், தாராளமனத்தோடும் கருணையோடும் பெண்ணிடத்து நடந்து கொள்வானானால் மக்களினத்துக்கு எவ்வளவோ நல்லது. சிறுமியர் பாடல் இவ்விஷயத்தில் நமது கருத்தைத் திருப்பி, நமது நல்லுணர்ச்சியை ஓரளவாவது தூண்டிவிடும் என்றே கருதுகிறேன்³⁰

என்று குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., ஒவ்வொரு வாய்மொழிப்பாடலும் சமுதாயத்தைப் பண்படுத்தும் தன்மையுடையன என்ற நோக்கிலேயே அணுகியுள்ளார்.

7. பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் ஆதாரங்களாக வாய்மொழிப் பாடல்களை அணுகுதல்

‘காற்றில் மிதந்த கவிதைகள்’ என்னும் நூலின் முன்னுரையில்,

இச்சிறு புத்தகம், நம் பண்டைய மக்கட் பண்பாட்டை, உணரவல்ல சிலருக்கேனும் நினைவு கூர இன்று உதவும் என்பது எனது நம்பிக்கை³¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., வாய்மொழிப்பாடல்கள் இம்மண்ணின் மரபுகளையும், பண்பாட்டையும் பிரதிபலிப்பன என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிட்ட 1977இல், திரைப்பாடல்களின் ஆதிக்கத்தினால் வாய்மொழிப்பாடல்கள் மறைந்து வரும் சூழலைக் கண்ணுற்ற மு.அ.,

உண்மையான தமிழருடைய உள்ளப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் யாவும் மறைந்து போலியான கூத்துக்கள் மலிந்து போயிருப்பது தமிழ் மக்களுக்குப் பெருமையல்ல. எதிர்காலத்தில் வாய்மொழிப் பாடல், நாட்டுப்புறப்பாடல் என ஒன்று இருக்கப் போவதில்லை என்றாலும் பொருந்தும்³²

என எச்சரித்துள்ளார். தனது நூலில் கிராமத்து வாழ்வியலை நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துமளவு காட்சிகளை விரித்து எழுதிச்செல்வதோடு ஒவ்வொரு பாடலிலும் இடம்பெறும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பதிவுசெய்துள்ளார். சான்றாக, குழந்தை பிறந்தவுடன் நடைபெறும் பல்வேறு சடங்குகளில் 'தொட்டில் இடுதல்' என்பது தமிழ் மண்ணில் சிறப்பாக நடைபெறும் ஒரு நிகழ்வு. இந்நிகழ்வு சார்ந்த வாய்மொழிப் பாடலை விளக்கிச் செல்கையில் அப்பாடல் வழியே வெளிப்படும் பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் மு.அ. சுட்டியுள்ளார். குழந்தையைத் தொட்டிலில் இடும்போது நடைபெறும் சடங்குகளாக,

- ❖ குழந்தை பிறந்த பின் 16ஆம் நாள் தொட்டிலில் இடுதல்.
- ❖ குழந்தைக்குச் செய்யப்படும் அலங்காரங்கள்.
- ❖ வந்தோருக்குக் காப்பரிசி வழங்குதல்.
- ❖ குழந்தை வாயில் சர்க்கரை கரைத்த நீரை அல்லது பாலை ஊட்டுதல்.
- ❖ குழந்தையை அழைப்பதற்கான செல்லப்பெயரை இடுதல்.
- ❖ தாய் வீட்டார், இவ்விழாவுக்காகத் தொட்டில் வாங்கி அலங்கரித்து வரிசையாகத் தருதல்.
- ❖ நண்பர்கள் உறவினர்களுக்குள்ளே, எல்லா நலன்களும் பொருத்தி நீண்ட நாள் நல்ல நிலைமையிலே வாழ்ந்த ஓர் அம்மையரிடம் குழந்தையைத் தந்து தொட்டிலில் கிடத்துதல்.
- ❖ பெண்கள் பாடித் தொட்டிலை அசைக்கும் முறை.

- ❖ தொட்டிலின் சிறப்புகள்.
- ❖ தொட்டில் அருச்சுனன், திருமால், மூவர்கள், சீர்வரிசை அளித்த பெரியம்மான், சின்னம்மான் ஆகியோரின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள காரணத்தைக் கூறுதல்.
- ❖ தொட்டிலை அழகாகச் செய்த ஆசாரிக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்பளிப்பு.

போன்று 'தொட்டில் இடுதல்' சடங்கு சார்ந்த கூறுகள் அனைத்தும் வாய்மொழிப் பாடலுக்குள் பொதிந்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலையும் மு.அ. இம்முறையியலோடு அணுகியிருப்பது, வாய்மொழிப் பாடல்கள் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே எனத் துணியலாம்.

8. வாய்மொழிப் பாடல்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தல்

1909-1992 வரை ஏறக்குறைய நூற்றாண்டு முழுவதும் பயணம் செய்துள்ள மு.அ. 20ஆம் நூற்றாண்டில் முற்பகுதியிக்கும், பிற்பகுதிக்குமிடையே நிகழ்ந்துள்ள மிகப்பெரிய அறிவியல், தொழில்நுட்ப மாற்றங்களை நேரிலேயே கண்டிருக்கிறார். தினசரிப் பத்திரிகை, மாத இதழ்கள், பேருந்து வசதி, வானொலி, திரைப்படம் முதலிய வளர்ச்சி நிலைகளால் போலிகள் அதிகரித்து உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டு வருவதாகக் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளார். ஊடகச்சூழலை அவருடைய மனம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. திரைப்படமும் திரைப்பாடல்களும் அவருக்கு விரும்பத்தக்கதாக அமையவில்லை. அவை தமிழரின் பண்பாட்டை அழித்துக்கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டு 1977லேயே அவற்றிற்கு எதிரான நிலைப்பாடு கொண்டவராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

நம் நாட்டிலே பாமர மக்களே பெரும் பகுதியினர் அவர்களுடைய உள்ளத்தையும் வாழ்க்கையும் உணர்வதற்கு அவர்களுடைய பாடல்களைப் பயில்வதும் தக்க துணையாகும். கற்போர் இவற்றைப் புறக்கணித்து வருகின்றமையால் இன்று இவை மறைந்து வருகின்றன. இவற்றை மறையாமல் காப்பது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். தமிழரின் இலக்கியச் செல்வத்திலே இப்பாடல்களுக்கும் முதன்மையான இடமுண்டு. எத்தனையோ இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் அழிந்து போயின என்று தமிழிலக்கியத்தின் சரித்திரம் நமக்கு

உணர்த்துகிறது. வாய்மொழிப் பாடல்களிலே பெரும்பகுதி அவ்வாறே மறைந்து விட்டது. மறைந்தவை போக, எஞ்சியுள்ள சிலவற்றையேனும் போற்றுதல் தமிழ்மொழிக்குத் தமிழர் இன்று எளிதிலே செய்யத்தக்க சிறந்த தொண்டு³³

என்று வாய்மொழிப் பாடல்கள் அழியாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் தேவையை வலியுறுத்தி உள்ளார்.

மு.அ.வின் பார்வையில் வாய்மொழிப் பாடல்களின் இயல்புகள்

வாய்மொழிப் பாடல்கள் சார்ந்த ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படாத 1940களில் இப்பாடல்கள் எத்தன்மையன என்று அறியப்படாதிருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தில் மு.அ.வின் கட்டுரைகளே, இப்பாடல்களின் பல்வேறு இயல்புகளைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளன. காற்றில் மிதந்த கவிதை நூலின் முன்னுரை கீழ்க்காணும் இயல்புகளைக் குறிப்பிடுகின்றன.

- ❖ வாய்மொழிப் பாடல்கள் தமிழனுடைய உண்மையான உள்ளப் பண்பாட்டை பிரதிபலிப்பன.
- ❖ மக்கள் உள்ளத்தைத் தம்பால் ஈர்க்கும் தன்மையன.
- ❖ இவ்வகைப் பாடல்களை யாரும் எழுதி வைத்ததில்லை.
- ❖ இப்பாடல்களை யார் எந்தக் காலத்தில் செய்தார் எனக் கூற இயலாது.
- ❖ நெடுங்காலமாக இவை வாய்மொழியாகவும் செவிவழியாகவுமே தொடர்ந்து வழங்கி வந்திருக்கின்றன.
- ❖ இப்பாடல்களில் இலக்கண வழி இருக்கலாம்; படைப்பிலக்கணத்திற்கு ஒத்து வராமலுமிருக்கலாம்.
- ❖ சொன்னதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லும் தன்மை இவற்றில் இருக்கும்.
- ❖ பலமுறை திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதில் அழகிருக்கிறது, நயமிருக்கிறது, உயிர் இருக்கிறது.
- ❖ சொல்ல வந்த கருத்தை நேர்முகமாக எளிய முறையில் சொல்லுகின்றன.

- ❖ நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன.
- ❖ இப்பாடல்களிலுள்ள ஓசை நயமும் கவிநயமும் இப்பாடல்களுக்கு இலக்கணமாக அமைந்துள்ளன.
- ❖ மக்கள் மனத்தில் உள்ள எண்ணங்கள், ஏக்கங்கள், குறிக்கோள்கள், நம்பிக்கைகள், இன்பத் துன்பங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் இவை பிரதிபலிக்கின்றன.
- ❖ ஒரு குறிப்பிட்ட பாடலுக்குப் பாடங்கள் அதிகமாக இருப்பின், அப்பாடல் வழக்கில் அதிகமாக இடம் பெற்றிருக்கும்.
- ❖ வேற்றுமை நிறைந்த சமூகத்தில், பண்பாட்டின் ஒருமைத் தன்மையை அழகுறக் கோத்துச் செல்கின்றன.
- ❖ வாய்மொழிப் பாடல்களுக்குச் சமகாலத் தன்மை உண்டு.

வாய்மொழிப்பாடல்களின் சிறப்பு உணரப்படாதிருந்த அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மு.அ. தெரிவித்துள்ள இக்கருத்துகள் அடுத்தடுத்த தொகுப்பு முயற்சிகளுக்கும் ஆய்வு முயற்சிகளுக்கும் வித்தாக அமைந்தன.

வாய்மொழிப் பாடல் வகைப்பாடு

பிற்கால நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்கள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தமிழ்ச்சூழலில் வகைப்படுத்தப்பட்ட முறைமையை

- i) பாடல்களைத் தனித்தனியாகப் பெயர் சுட்டிய நிலை.
- ii) பல்வேறு அளவுகோல்களைக் கொண்டு வகைப்படுத்திய நிலை
- iii) ஒரே அளவுகோலைக் கொண்டு வகைப்படுத்திய நிலை³⁴

என்று மூன்று நிலைகளாகப் பகுத்துள்ளனர். நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கு மு.அ. பெயர் சுட்டியுள்ள முறைமையை இவ்வகைப்பாட்டுக்குள் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, முதல் நிலையினராக, பாடல்களுக்குத் தனித்தனியாகப் பெயர் சுட்டியுள்ளவராகக் காணமுடிகிறது.

ஏற்றப்பாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு, சுண்ணப்பாட்டு, நடவுப்பாட்டு, கும்மிப்பாட்டு, விடுகதைப் பாட்டு, தாலாட்டுப் பாட்டு, ஒப்பாரிப்பாட்டு, பரிகாசப் பாட்டு, கலியாணப் பாட்டு, ஏசற்பாட்டு, வேல்பாட்டு, பிற இசைப்பாட்டு என வாய்மொழிப் பாடல்களைப்

பன்னிரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவருடைய வகைப்பாட்டினைப் பின்பற்றியே கி.வா. ஜெகந்நாதன், அன்னகாமு போன்றோரும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். நாட்டுப்புறவியல் துறையின் தொடக்ககால முயற்சி என்பதால், அளவுகோல் இன்றி, ஆய்வு அணுகுமுறையும் இன்றி, தொகுக்கப்பட்ட பாடல்களின் அடிப்படையில் இவற்றை மு.அ. வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு வகைப்படுத்தியிருப்பினும் இப்பன்னிரண்டு வகைக்குள் இப்பாடல்கள் அடங்கிவிடும் என்று அவர் முடிவாகக் கூறவில்லை. இப்பாடல்களைப் போல் அளவற்ற வகைகள் உண்டு என்றே கூறியுள்ளார்.

வகைப்பாட்டுக்குள் அடங்காத அம்புலிப்பாட்டு, குருவிப்பாட்டு போன்ற பாடல்களைத் தன் 'காற்றில் மிதந்த கவிதை' நூலில் மு.அ. விளக்கியுள்ளார். மேலும், வகைப்பாட்டுக்குள் வைத்து ஒரு பாடலை விளக்குவதைக் காட்டிலும் தனித்தனியாகப் பெயர் சுட்டி விளக்குகின்ற போக்கைத்தான் மு.அ.வின் நூல்களில் காணமுடிகிறது. வெள்ளிச் சொம்பும் கொள்ளிப் பசியும், வெள்ளரிக்காய்ப் பாட்டு, பொன்னிறக் கொண்டை, போன்ற கட்டுரைத் தலைப்புகள், கிடைக்கப்பெற்ற பாடல்களுக்குத் தனித்தனியாகப் பெயர் சுட்டி விளக்கும் நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கதைப்பாடல்

பாடல் வடிவில் வழங்கப்படும் கதைகளைக் கதைப்பாடல் என்று அழைப்பர். ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் கண்டறிவதற்கு நாட்டார் வழக்காறுகளில் மிகவும் உறுதுணையாக இருப்பன கதைப்பாடல்களே.

தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொகுப்பின் முன்னோடியாக மு.அ. திகழ்வது போன்றே தமிழ்க் கதைப்பாடல்கள் குறித்து ஆய்வு நூலை எழுதிய முன்னவராகவும் மு.அ. அறியப்பட்டுள்ளார். கதைப்பாடல்கள் குறித்து விளக்க முறையில் அதன் அமைப்பு, இசை, வகைமைகள், வரலாற்றுப் பின்புலம் குறித்து ஆராய்ந்து 'Ballad Poetry' என்ற நூலை 1976ல் வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ்க்கதைப்பாடல் பற்றி வெளிவந்த தமிழ் நூல் ஒன்றே ஒன்று தான். அதுவும் 1979இல் தான் வெளிவந்துள்ளது. இதில் தொகுப்பும் ஆய்வும் உள்ளன. தமிழ்க் கதைப்பாடல்களைப் பற்றி ஆங்கிலத்திலும் ஒரே ஒரு நூல் வந்துள்ளது. 1976 இல் திரு. மு. அருணாசலம் வெளியிட்டுள்ளார்³⁵

என்று நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வறிஞர் சு. சண்முகசுந்தரம் 1980 இல் எழுதிய நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாற்று நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். அவ்வகையில் தமிழ்க் கதைப்பாடல் குறித்து வெளிவந்த முதல் நூலாக மு.அ.வின் நூலையே காணமுடிகிறது. மு.அ. இந்நூலை வெளியிடும் முன்பே, வையாபுரிப்பிள்ளை, நா. வானமாமலை போன்றோரால் பல கதைப்பாடல்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், தாமரை, ஆராய்ச்சி போன்ற இதழ்கள் வழியாகக் கதைப்பாடல் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் பல வெளிவந்துள்ளன. எனினும், தமிழ்க் கதைப்பாடல் பற்றி வெளிவந்த முழுமையான நூலாக, முதல் நூலாக மு.அ.வின் நூலை அமைந்துள்ளது.

கதைப்பாடல் குறித்து ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மு. அருணாசலத்தின் நூலை ஆதாரமாக இருந்தது³⁶

என்பதற்கேற்ப இத்துறை ஆய்வில் ஈடுபட்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் கதைப்பாடலின் தொடக்கம், வரலாறு, வகைமை, பெயர்கள் போன்ற ஆதாரங்களை இந்நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டே சுட்டிக்காட்டிச் செல்கின்றனர்.

1974இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழக மரபுசார் பண்பாட்டுப் புலத்தின் (Institute of Traditional Cultures) அன்றைய இயக்குநராக இருந்த கே.கே. பிள்ளையின் அழைப்பிற்கிணங்கி அங்கு நிகழ்த்திய உரையின் விரிவையே 'Ballad Poetry' என்ற நூலாக 1976இல் காந்தி வித்யாலயம் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். 1940-42 காலப்பகுதியில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில், வாய்மொழிப் பாடல்கள் குறித்து இவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில், இவரது ஆய்வறிக்கையின் ஒன்பதாவது பகுதியாக இக்கதைப்பாடல் ஆய்வு அமைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

நூலமைப்பும் வகைப்பாடும்

கதைப்பாடல் பற்றிய இந்நூல் ஆங்கில வாசிப்பாளர்களுக்காக எழுதப்பட்டிருப்பினும், மேலோட்டமான தகவல்களாக இல்லாமலும், தொடக்கக் காலத்தில் இவர் வாய்மொழி இலக்கியத்தை அணுகிய ரசனை முறையில் இல்லாமலும் செறிவான தகவல்களுடன் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'Ballad' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குக் கதைப்பாடல் என்றே தற்போதைய நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர்கள் பொருள்கொள்ள, 'அம்மானைப் பாடல்' என்ற பொருள்கொண்டே மு.அ. எழுதியுள்ளார்.

பாலட் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைக் குறிக்க, தனிப்பட்ட சொல் தமிழ்மொழியில் இல்லை. அம்மாணப் பாடல் என்கிற சொல்லும் அதன் பாடல் வடிவமும் பாலட் என்ற கருத்தோடு தொடர்புடையதாக அமைகிறது. அம்மாணப் பாடலுக்கும் பாலட் வடிவத்துக்குமான பொருத்தப்பாடே இந்நூலுள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பாலட் என்ற சொல் கதைப்பாடல் என்றும் சிலரால் வழங்கப்படுகிறது³⁷

என்று இந்நூல் முன்னுரையில் மு.அ. குறிப்பிட்டுள்ளார். 'கதைப்பாடல்' என்ற சொல் 'பாலட்' என்பதற்கு இணையாக அக்காலப்பகுதியில் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அம்மாணப் பாடல் என்பதே பொருத்தமுடையதாகக் கொண்டு மு.அ. இந்நூலை விளக்கியுள்ளார்.

இந்நூல் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் பகுதியில் பாலட் என்பதன் பொருள், நோக்கம், வடிவம், அமைப்பு முறை, பாடுபொருள், கையாளப்படும் உத்திகள், அவற்றில் வெளிப்படும் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள், அவற்றைப் பாடியவர்கள், அவற்றின் காலம், கவிதைத் தன்மை அவற்றில் அமைந்துள்ள இசை, கதைப்பாடலுக்கும் நாட்டுப்புறப்பாடலுக்குமான வேறுபாடு, கதைப்பாடல்கள் குறித்த ஆய்வுகள், பதிப்பு வரலாறு முதலியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலின் இரண்டாம் பகுதி, தொகுக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களின் வகைப்பாட்டைக் கதைப்பாடல்களில் பொதிந்துள்ள கதைகளுடன் விளக்கிச் செல்கிறது. நாட்டுப்புற வழக்காற்றியல் குறித்த ஆய்வுகள் பெருமளவில் முன்னெடுக்கப்படாத 1970களில் மு.அ. கதைப்பாடல்களை வகைப்படுத்தியிருக்கும் முயற்சி, பிற்கால ஆய்வாளர்களுக்குத் தெளிவான பாதையை வகுத்துக் கொடுத்தது எனலாம்.

கதைப்பாடல்களை ஏழு பெரும் பிரிவுகளாகவும் 24 உட்பிரிவுகளாகவும் பிரித்து, ஏறக்குறைய 200 கதைப்பாடல்களைத் தம் நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

1. காதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைப்பாடல்கள் (Romantic Ballads)

- i) மகாபாரதக் கதைப்பாடல்கள்
- ii) இதிகாசக் கதைப்பாடல்கள்
- iii) இலக்கியக் கதைப்பாடல்கள்
- iv) கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைப்பாடல்கள்

2. வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள் (Historical Ballads)

- i) ராமப்பையன் கதைப்பாடல்கள்
- ii) செஞ்சி கதைப்பாடல்கள்
- iii) காஞ்சாகிபு கதைப்பாடல்கள்
- iv) கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல்கள்
- v) சிவகங்கை கதைப்பாடல்கள்
- vi) பிற வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள்

3. புராணக் கதைப்பாடல்கள் (Puranic Ballads)

- i) புராணங்களிலுள்ள கதைப்பாடல்கள்
- ii) தலப்புராணங்களைப் பேசும் கதைப்பாடல்கள்
- iii) நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்

4. சமூகக் கதைப்பாடல்கள் (Sociological Ballads)

- i) சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கதைப்பாடல்கள்
- ii) அறக்கருத்துகளை வலியுறுத்தும் கதைப்பாடல்கள்
- iii) அவலக் கதை பாடல்கள்
- iv) குற்றவாளிகளை மேன்மைப்படுத்தும் கதைப்பாடல்கள்

5. பிற கதைப்பாடல்கள் (Other Ballads)

- i) தத்துவக் கதைப்பாடல்கள்
- ii) வேடிக்கைக் கதைப்பாடல்கள்
- iii) சைனக் கதைப்பாடல்கள்
- iv) இஸ்லாமியக் கதைப்பாடல்கள்
- v) கிறித்தவக் கதைப்பாடல்கள்

6. வில்லுப்பாட்டு (Villu-pattu)

தக்கை - பாட்டு

7. நவீன கதைப்பாடல்கள் (Modern Ballads)

- i) நவீனக் கதைப்பாடல்கள்
- ii) சமூகச் சீர்திருத்தம் பேசும் கதைப்பாடல்கள்

என்று கதைப்பாடல்களை மிக விரிவாக வகைப்படுத்தி ஆய்வு செய்துள்ளார்.

தமிழில் கதைப்பாடல்களை வகைப்படுத்தும் போக்கு நா. வானமாமலை செ. அன்னகாமு போன்றோரிடமிருந்து தொடங்குகின்றன. நா. வானமாமலை இதிகாசத் துணுக்குகள், கிராமத் தேவதைகளின் கதைகள் சமூகக்கதைகள், வரலாற்றுக் கதைகள் என்று நான்கு வகையாகவும் (1961) செ. அன்னகாமு புராணக் கதைப்பாடல், சரித்திரக் கதைப்பாடல், வீரர் சார்ந்த கதைப்பாடல், காதல் கதைப்பாடல் என்று நான்கு வகையாகவும் (1966) வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து மு.அ.வின் வகைப்பாடு விரிவான முறையில் அமைந்துள்ளது³⁸

என்று கதைப்பாடல் ஆய்வாளர்கள் பதிவு செய்திருப்பதன்வழி மு.அ.வே, பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களை மட்டும் கொள்ளாமல் ஓலைச்சுவடியாக இருந்த கதைப்பாடல்களையும் தொகுத்து விரிவாக வகைப்படுத்தி ஆய்வு செய்துள்ளார் எனக் காணமுடிகிறது.

கதைப்பாடல்கள் குறித்த அறிமுகத்தோடு நூலில் விவாதிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களின் பட்டியலை முதன்முதலில் மு. அருணாசலம் 'Ballad Poetry' (1976) எனும் ஆங்கில நூலில் கொடுக்கின்றார்³⁹

என்று இந்நூலின் சிறப்பை ஆய்வாளர்கள் குறித்துள்ளனர். இப்பட்டியலில் பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்கள் மட்டுமின்றி பதிப்பிக்கப்படாத கதைப்பாடல்களின் பெயர்களும் உள்ளன. அப்பெயர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இன்று வரை கதைப்பாடல்கள் தேடிக் கண்டறியப்பட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மேலும், நூலானது ஆங்கில மொழியில் அமைந்திருப்பதால் தமிழ்க் கதைப்பாடல் அடிகளும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாகவே நூலின் இடையில் அமைந்துள்ளன. அப்பாடலடிகளின் தமிழ்வடிவம் நூலின் பின்பகுதியில் பின்னிணைப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் இறுதியில் 178 கதைப்பாடல்களின் பெயர் பட்டியல் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது. வில்லுப்பாட்டு என்ற பாடல் வடிவமும், கதை கூறுவதை மரபாகக் கொண்டிருப்பதால் கதைப்பாடலின் ஒரு வகைமையாகவே கொண்டு ஆய்வு செய்துள்ளார்.

கதைப்பாடல் ஆய்வின் தேவை

வாய்மொழி இலக்கியங்கள்மீது ஆரம்பகால முதலே ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டிருந்த மு.அ., இலக்கிய வரலாற்று நூல்களை எழுதிக்கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில்தான் கதைப்பாடல் நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

செவ்வியல் இலக்கியங்கள் கல்வெட்டுகள் போன்றவற்றுக்கு இணையாகக் கதைப்பாடல்களும் மிக முக்கியமான தடயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. கல்வெட்டுகள், அரசு ஆவணங்கள் முதலியவற்றில் குறிப்பிடப்படும் செய்திகளை உறுதி செய்வதற்கு ஏற்ற துணைச்சான்றுகளாகவும் கதைப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன⁴⁰

என்று கதைப்பாடல் ஆய்வாளர் வே. சுவாமிநாதன் கூறுவதற்கிணங்க முழுமையான வரலாற்றெழுதியலுக்கு செவ்விலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாமல் கதைப்பாடல்களும் ஆதாரமாக அமையும் என்பதில் மு.அ. உறுதியாக இருந்துள்ளார். தன் பதினாறாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் புதிதாக அம்மாளை இலக்கியம் என்ற தலைப்பையும் புகுத்தி ஆய்வை நடத்தியுள்ளார்.

வரலாற்றுச் சான்றுகள் அழிந்துவிட்ட அல்லது அழிக்கப்பட்டுவிட்ட சமயங்களில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், குறிப்பாகக் கதைப்பாடல்கள் வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள உதவிபுரியும் என்றும் தமிழிலுள்ள வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கதைப்பாடல்கள் 17ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள ஆதாரங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் சமூக, வரலாற்று சூழலைக் கதைப்பாடல் கொண்டு கண்டறிய முடியும் என்பதால் அவற்றைத் தொகுக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

தமிழிலக்கிய அறிஞர்களும் ஆய்வாளர்களும் சங்க இலக்கியங்களே சிறந்தவை, பழந்தமிழ் இலக்கணங்களே உயர்ந்தவை என்ற போக்கில் செவ்விலக்கியங்கள் மீதே நாட்டம் கொண்டு அவற்றையே பதிப்பித்தும் ஆய்வு செய்தும் வரும் நிலையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ள கதைப்பாடல்களைத் திரட்டித் தொகுப்பதன் மூலம் பண்பாட்டு விழுமியங்களை மீட்டெடுக்க முடியும் என்றும் அத்தகைய பணிக்குத் தன் நூல் ஒரு தூண்டுகோலாக இருக்கும் என்றும் முன்னுரையில் தெரிவித்துள்ளார்

178 கதைப்பாடல்களைத் தன் நூலில் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ள மு.அ., இவை மட்டுமல்லாமல் மேலும், பல கதைப்பாடல்கள் உள்ளன என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

- ❖ பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்கள்,
- ❖ ஒலைச்சுவடிகளில் உள்ள கதைப்பாடல்கள்,

- ❖ கிராமப்புறங்களில் வசிக்கும் வயதான ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் நினைவுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிறிய மற்றும் பெரிய கதைப்பாடல்கள்,
- ❖ எல்லோரும் அறிந்திராத, பிரபலமில்லாத கதைத்தலைவர்களைக் குறித்தும் சிறு தெய்வங்களாகக் கிராமங்களில் வழிபடப்படும், மாரி, இசக்கி, சுடலை போன்றோரைக் குறித்தும் கிராமப்பூசாரிகள் மட்டுமே அறிந்து வைத்திருக்கும் கதைப்பாடல்கள்.

என்று, மேலும், பல கதைப்பாடல்கள் திரட்டுவதற்கும் கள ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்குமான களங்களையும் மனிதர்களையும் சுட்டியிருப்பதுடன்,

**இலக்கிய மற்றும் சமூக வரலாற்றின் மீது ஆர்வமுடைய
ஒவ்வொருவரும் இத்துறையில் முறையான ஆய்வை மேற்கொள்ள
வேண்டியது கடமை⁴¹**

எனக் குறிப்பிட்டும் கதைப்பாடல்கள் ஆய்வின் தேவையை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

‘பாலட்’ என்பது அம்மானைப்பாடல்

‘பாலட்’ என்ற சொல்லுக்கு இணையாக அம்மானைப்பாடல் என்று பயன்படுத்தும் மரபு தற்காலத்தில் இல்லை. கதைப்பாடல் என்றே நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால், மு.அ. இந்நூல் எழுதிய காலத்தில் இச்சொல் அம்மானைப் பாடல் என்றே பலராலும் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. மு.அ.வும் இச்சொற்றொடராலேயே இந்த இலக்கிய வகைமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மு.அ.வின் ஆங்கில இலக்கியப் புலமையும் அம்மொழியின் இலக்கியப் போக்கை அவர் நன்கு உள்வாங்கி இருந்த தன்மையும், ஆங்கிலக் கதைப்பாடல்கள் குறித்து அவர் ஆங்காங்கு குறிப்பிடும் தகவல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஆங்கில மொழியிலும் ‘பாலட்’ என்கிற கருத்தாக்கத்தைக் குறிக்கத் தொடக்கத்தில் சரியான சொல் அமையாமல், சாங்(Song), டேல்(Tale), டிட்டி(ditty) போன்ற பெயர்களால் சுட்டப்பட்டு, இறுதியில் பாலட் என்ற பெயர் நிலைபெற்ற தன்மையைக் குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ. ‘பாலட்’ என்பதற்குத் தமிழில் பல பெயர்களை நாம் சுட்டினாலும் எல்லாப் பெயர்களைக் காட்டிலும் அம்மானைப் பாடல் என்பதே பொருத்தமாகக் கொள்ளலாம் என்றும் அதற்கான காரணங்களாக,

1. பாடல்களில் அம்மாளை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுவது,
2. செந்தமிழ் இலக்கியமாக இல்லாமல் சொற்ப எழுத்தறிவுடையவர்களுக்காகச் சொற்ப எழுத்தறிவுடையர்களே பாடி வைத்த நூல்கள் பாமர இலக்கியம் என்று இவற்றைச் சொல்லும் மரபு ஏற்பட்டிருப்பது,
3. இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் தொடர்ந்து செல்லும் நீண்ட பாடல்கள்
4. நெடுங்கதை போக்குடையன,
5. பாமர மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொண்டு அனுபவிக்கத்தக்க பாடல்கள்⁴²

என்று 'பாலட்' என்ற ஆங்கில இலக்கியத்திற்கும் தமிழில் அம்மாளைப் பாடலுக்குமான பொதுத் தன்மைகளைக் கூறியுள்ளார்.

மேலும், 'அம்மாளை' என்கிற பெயர் தமிழ் இலக்கிய உலகில் காலந்தோறும் அடைந்து வந்த வளர்ச்சி நிலையையும் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளார்:

- ❖ 'அம்மாளை' என்ற சொல் தாயைக் குறிப்பிடும் சொல்லாக நாலடியாரில் இடம்பெற்றுள்ளது; பின் பேச்சு வழக்கில் அம்மாளை என்பது அம்மாளை என்று ஈற்றயல் நீண்டது.
- ❖ பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டில் தோழியை அழைக்க அம்மாளை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.
- ❖ சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக் காதையில் 'அம்மாளை வரி' என்ற பெயரில் நான்கு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.
- ❖ திருவாசகத்தின் எட்டாம் பதிகமான திருவம்மாளை, இறுதியில் அம்மானாய் என்ற சொல்லைப் பெற்றுச் சிவபெருமானைத் துதிப்பதாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ பன்னிருபாட்டியல் என்ற இலக்கணம் தொகுத்தவர், அம்மாளை என்பது கலம்பகத்தின் இன்றியமையாத உறுப்புகளுள் ஒன்றாக அமைய வேண்டும் என்று சூத்திரம் செய்துள்ளார்.
- ❖ பிள்ளைத்தமிழில் அம்மாளைப் பருவம் என்ற ஒரு பருவம் பிற்காலத்தில் பெண்பாற் பருவத்தில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு, படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த அம்மாளை, தனிப்பாடல்களாகவும் தோற்றம் பெற்றன. இத்தகைய தனிப்பாடல்களைத் தொகுப்பாகக் கொண்டு மூவர் அம்மாளை நூல் எழுந்தது. கி.பி. 1575 அளவில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதத்தக்க இந்த மூவர் அம்மானையே கதைப்பாடல் என்ற மற்றொரு அம்மாளை இலக்கியம் தோன்ற வழி வகுத்திருக்கும் என்ற கருதுகோளை மு.அ. முன்வைத்துள்ளார்.

தமிழில் அம்மாளைப் பாடல்களில் இருந்து தான் கதைப்பாடல்கள் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன எனலாம். கதைப்பாடலுக்கு அம்மாளைப் பாடல்கள் என்ற பெயரும் உண்டு. கதையானது இனிமையான மிகைப்படுத்தப்பட்ட பண்ணோடு பாடிய போது கதைப்பாடல்கள் பிறந்தன. முதலில் வீரம் பற்றிய கதைப்பாடல்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். பின் வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள் வளர்ந்திருக்க வேண்டும்⁴³

என்ற கூற்றும்

மரபுப்படி அமைந்த இலக்கிய வகைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கப்பெற்றுப் புதிய வகைகள் உருவாகின்றன என்பர். பழையதை மாற்றி அமைக்கலாம்; முன்னதிலும் பல வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டிப் படைக்கலாம்; முற்றிலும் முரணாகவும் அமைக்கலாம்; பழையதில் உள்ள சில உத்திகளை எடுத்துக்கொண்டு திருத்தமுறை அமைத்துப் புதியன படைக்கலாம் என்ற கூற்றுக்கு ஏற்ப அம்மாளைப் பாடல்கள் பல நிலைகளில் வளர்ச்சிப் பெற்றுக் கதைப்பாடல்களாக வளர்ந்தன என்று குறிப்பிடலாம்⁴⁴

என்ற கூற்றும், கதைப்பாடல் தொடக்கக் காலத்தில் அம்மாளைப் பாடல் என்று அழைக்கப்பட்டுப் பின் கதைப்பாடலாக வளர்ச்சிப்பெற்றிருக்கும் என்ற கருத்திற்கு அரண் சேர்க்கின்றன.

ஆனால், அம்மாளைப் பாடல்கள் கதைப்பாடல்கள் அல்ல; இவை பாட்டு ஊடகத்தில் அமைந்த கதைகள் - பாட்டுக் கதைகள் ஆகும். இப்பாடல்களை இசையுடன் பாடி ஆடுவதில்லை. நிகழ்த்திக் காண்பிக்கும் மரபும் இல்லை. இவை படித்து இன்புறத்தக்கவைகளாகும். ஆனால், கதைப்பாடல்கள் படிப்பதற்கும், நிகழ்த்துவதற்கும், நடித்துக் காட்டுவதற்கும் உரியன⁴⁵

என்று இவ்விரண்டுக்குமான வேறுபாடுகளைச் சுட்டி 'பாலட்' என்பது அம்மாளைப் பாடல்கள் அல்ல. கதைப்பாடல்களே என்றும் பிற்கால ஆய்வாளர்கள் கூறியுள்ளனர்.

ஆனால், ஒட்டுமொத்தக் கதைப்பாடல்களையும் திரட்டி ஆய்வுக்குட்படுத்திய மு.அ., மூவர் அம்மாளை என்ற நூலின் பாடல்கள், பிற கதைப்பாடல்கள் தோற்றம் கொள்ளக் காரணமாக இருந்திருக்கும் என்று கருதுவதாலும், காலம் தெளிவாகத் தெரிந்த முதல் கதைப்பாடல் இராமப்பையன் அம்மாளை, 'அம்மாளை' என்று பெயர் பெற்றிருப்பதாலும், தான் தொகுத்த கதைப்பாடல்களில் குறும், மாலை, கும்மி, சரிதை, பாட்டு, கதை, கப்பல் என்று பல பெயர்கள் இடம்பெற்றபோதிலும் 35 தலைப்புகள் அம்மாளை என்று முடிகின்ற காரணத்தாலும், தலைப்பில் 'அம்மாளை' என்ற பெயர் இருந்தாலும் இல்லையென்றாலும் பாடல் முழுவதும் 'அம்மாளை' என்ற சொல்லைத் தொடர்ந்து இப்பாடல்கள் பயன்படுத்துவதாலும், எல்லா அம்மாளைப் பாடல்களிலும் கதை இருப்பதாலும், மற்றெல்லாப் பெயரைக் காட்டிலும் 'பாலட்' என்ற ஆங்கில வடிவத்துடன் 'அம்மாளைப் பாடல்' என்ற பெயரே பொருத்தமாகக் கருதியதாலும் இப்பெயரையே 'பாலட்' என்பதற்கு இணையாகப் பயன்படுத்தி ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளார்.

பாலட் என்பதனை அம்மாளைப் பாடல் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறியுள்ளபோதிலும் 'பாலட்' என்ற ஆங்கில இலக்கியத்தின் தனிப்பட்ட இயல்புகளை விளக்கவில்லை, அம்மாளை இலக்கியத்தின் தன்மைகளுடன் 'பாலட்' இலக்கியத்தின் இயல்புகளை ஒப்பிட்டுக்கூறவும் இல்லை என்கிற குறைபாட்டையும் இந்நூலில் காணமுடிகிறது.

கதைப்பாடல் நூலில் மு.அ.வின் செல்நெறிகள்

தனக்கு முன்பு கதைப்பாடல் குறித்து எழுதப்பட்ட ஆதாரநூல்கள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் தன்னுடைய கடின உழைப்பு மற்றும் தொடர்ச்சியான தேடல் மூலமாக அனைத்து ஆதாரங்களையும் தன் நூலில் திரட்டித் தந்துள்ளார். ஒவ்வொரு கதைப்பாடலையும் எடுத்துக்கொண்டு அதன் அனைத்துக் கூறுகளையும் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளார்

- ❖ கதைப்பாடலின் பெயருக்கான காரணத்தை விளக்குதல்
- ❖ கதைப்பாடலில் இடம்பெறும் கதைமாந்தர்களின் காலம் கூறுதல்
- ❖ கதைப்பாடலின் கதையை விளக்குதல்
- ❖ எந்தப் பாவகையில் பாடப்பட்டுள்ளது என்று கூறுதல்

- ❖ அக்கதைப்பாடல் எத்தனை பதிப்புகள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுதல்
- ❖ வரலாற்றுக் கதைப்பாடலாக இருப்பின் வரலாற்றுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்குதல்
- ❖ கதைப்பாடல் வழி வெளிப்படும் சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளைக் குறிப்பிடுதல்
- ❖ கதைப்பாடலில் ஆசிரியர் கையாண்ட சிறப்புச் செயல்பாடுகள் அல்லது புதுமைகளை விளக்குதல்
- ❖ கதைப்பாடலின் காலத்தை வரையறுத்தல்
- ❖ ஒரே கதைக்கருவைக் கொண்டுள்ள பல்வேறு கதைப்பாடல்களுக்க்கு இடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஒப்பிடுதல்
- ❖ குறிப்பிட்ட வகைப்பாட்டுக்குள் ஒரு கதைப்பாடல் இடம்பெற்றுள்ளதற்கான காரணத்தைக் கூறுதல்
- ❖ ஒவ்வொரு கதைப்பாடலும் எந்தெந்தப் பகுதியில் பிரபலமாகப் பாடப்பெறுகிறது என்று குறிப்பிடுதல்
- ❖ கதைப்பாடல்களில் பிற இலக்கியங்களின் தாக்கம் அமைந்திருக்குமானால் அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுதல்

என்று, ஒவ்வொரு கதைப்பாடல் குறித்தும் இவர் திரட்டித்தந்துள்ள செய்திகளை நோக்கும்போது மு.அ.வின் நூல் கதைப்பாடலுக்கான முதல் ஆவணமாகத் திகழ்கிறது எனலாம்.

கதைப்பாடல்களின் கால ஆய்வு மற்றும் பதிப்பு வரலாறு

தமிழின் முதல் கதைப்பாடலாக 'அல்லி அரசாணி மாலை' என்ற பாடலே தோன்றியிருக்கும் என்பது மு.அ.வின் கருத்து. அதனாலேயே அல்லி அரசாணி மாலை இடம்பெறும் பிரிவான, காதல் கதைப்பாடல்கள் என்பதனை முதலாகக் கொண்டு தன் வகைப்பாட்டைத் தொடங்கி உள்ளார். கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முதல் அம்மாளைப் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கி.பி. 1640இல் எழுதப்பட்ட இராமப்பையன் அம்மாளை என்ற கதைப்பாடலே காலவரையறை தெளிவாகத் தெரிந்த

முதல் கதைப்பாடலாக நமக்குக் கிடைப்பது என்றும் தெரிவித்துள்ளார். இராமப்பையன் அம்மாளை, இதற்கு முன் எழுந்த அல்லி அரசாணி மாலையையும் கி.பி. 1575இல் எழுதப்பட்ட மூவரம்மாளை சாயலையும் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளதாகவும், அம்மாளை நூல்களின் தொடக்க நிலையை மு.அ. பதிவு செய்துள்ளார்.

மேலும், கதைப்பாடல்கள் பாடப்பட்ட வரலாற்றினை,

- i) வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள் அவ்வக்காலத்தில் பாடப்படுதல் (இராமப்பையன் அம்மாளை, இரவிசுட்டிபிள்ளைப் போர், தேசிங்கு ராஜன் கதை)
- ii) வரலாற்றுக் கதைப்பாடல் அவ்வக்காலத்திற்குப் பிறகு பாடப்படல். (கட்டபொம்மன், காஞ்சாகிபு, மருது கதைகள்)
- iii) புராணம் மற்றும் பிற கதைப்பாடல்கள், 17-18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டன.

என்று தொகுக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களின் உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு மூன்று வகையாகப் பகுத்துள்ளார்.

கதைப்பாடல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்ட தொடக்ககால வரலாற்றை 5 கட்டங்களாகப் பிரித்து விளக்கியுள்ளார்.

1. குஜிலிக் கடைப் பதிப்பு
2. பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பு
3. வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு
4. சென்னை அரசு கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையம் மற்றும் தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் நூலகப் பதிப்பு
5. மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு

என்கிற பகுப்பின் மூலம் கதைப்பாடல் பதிப்பு வரலாற்றின் தொடக்க கால செயல்பாடுகளை அறியப்படாத பல செய்திகளை அறியவைத்துள்ளார். கி.பி 1800 வரை தமிழர்களுக்குப் பதிப்பிக்கும் அச்சரிமை இல்லாதிருந்த காரணத்தினால் அதன் பிறகே கதைப்பாடல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும், முதலில் பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல் கித்தேரி அம்மாள் அம்மாளை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., எந்த ஆண்டு என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. 18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்று மட்டுமே

கூறியுள்ளார். இதன்பின் 20-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதிப்பு வரலாற்றைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

குஜிலிக் கடைப் பதிப்பு என்ற முதல் பகுப்பில் இன்றைய தலைமுறையினர் அறிந்திராத 'குஜிலிக் கடை' குறித்த செய்திகளை தெரிவித்துள்ளார். சென்னை கந்தசாமி கோயிலின் அருகே மாலை நேரத்தில் கூடும் கடைகள் குஜிலிக் கடைகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியில், இக்கடைகள் மலிவான பொருட்கள் கிடைக்குமிடமாகத் திகழ்ந்தன. மலிவு விலையில் அச்சிடப்பட்ட பெரிய எழுத்துக் கதைப்பாடல் நூல்கள் இக்கடைகளில் விற்கப்பட்டன.

குஜிலிக்கடைத் தெருவில் முக்கூடற்பள்ளு நாடகம் வாங்கிய அனுபவத்தைக் குறித்து டி.கே.சி. கூறுகையில் நூற்கட்டடம் மோசம், நலிந்த தாள், தாறுமாறான அச்சு, அச்சு கோத்தவன் சிறுவன், பாடல்கள் பிழையானவை, சரியான உருவத்தில் அச்சிடப்படுவதில்லை விலை மலிவாக இருக்கும் என்று குஜிலிப் பதிப்புகளின் தன்மைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எந்தவிதப் பதிப்பு நெறிமுறையும் பின்பற்றப்படாமல், மெய்ப்புத் திருத்தப்படாமல் மலிவாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு விற்கப்படும் இந்நூல்களைப் பெரும்பாலும் குறைந்த கல்வியறிவுடையவர்களே பெரும்பாலும் படித்து மகிழ்வர் என்று மு.அ.வின் முக்கூடற்பள்ளு நூலுக்கு மதிப்புரை எழுதிய டி.கே.சி. குறித்துள்ளார்.

தமிழ் பேரிலக்கிய மரபும் கருவூலமும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வரையறுக்கப்பட்ட பொழுது 'சிற்றிலக்கியம்' என்று பெயரிடப்பட்ட தொண்ணாற்றாறு சிறு பிரபந்த வகைகள் மிகப் பரவலாகக் குஜிலியாக வழங்கின. அம்மாணை, மாலை, கீர்த்தனை, முதலான பிரபந்த வகைகள் இவற்றுள் முக்கியமானவை. பெருவழக்கானவை நல்ல தங்காள் கதை, ஏணியேற்றம், பழையனூர் நீலி கதை, அல்லியரசாணி மாலை, நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை, இராம நாடகக் கீர்த்தனை, ஆரவல்லி சூரவல்லி கதை, மதுரை வீரன் கதை, தேசிங்கு ராஜன் கதை முதலான நூல்கள் இப்பிரிவில் பெரும்புகழ் பெற்றவை⁴⁶

என்று குஜிலி இலக்கியம் குறித்து ஆய்வு செய்துள்ள ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியும் பதிவு செய்துள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இத்தகைய கடைகளில் விற்பதற்காகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களே கதைப்பாடல் பதிப்பு வரலாற்றின் முதற்கட்டமாக மு.அ. குறித்துள்ளார்.

தமிழகக் காவல்துறையில் பணியாற்றிய பவானந்தம்பிள்ளை தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கலம், இறையனார் களவியல், நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். ஆனால், அவர் பத்துக் கதைப்பாடல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார் என்ற செய்தியை மு.அ.வே குறிப்பிட்டுள்ளார். குஜிலிப் பதிப்பு போன்று இல்லாமல் சிறந்த முறையில் இக்கதைப்பாடல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் தெரிவித்துள்ளார்.

வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு முன் தொல்காப்பியம் யாப்பருங்கலம், இறையனார் களவியல் முதலிய இலக்கண நூல்களை வெளியிட்ட பவானந்தர் 10 கதை பாடல்களை நல்ல தாளில், நடிகர்களின் புகைப்படங்களுடன் உயர்ந்த நீல வண்ணக் காலிகோவில், அதிகப் பொன்வண்ண எழுத்துகளில் தலைப்பை அச்சிட்டு வெளியிட்ட வியப்பான செய்தியை மு.அ. விவரித்திருக்கிறார்⁴⁷

என்று நாட்டுப்புற ஆய்வை முன்னெடுத்தவர்களில் ஒருவரான பாரா. சுப்பிரமணியம் பதிவு செய்திருப்பதன் வழி, இத்துறையில் பணியாற்றியவர்களுக்கே தெரியாத செய்திகளைத் தருவதிலும் கதைப்பாடல் ஆளுமைகளை அடையாளம் காட்டுவதிலும் இந்நூல் வழிகாட்டுதலாக அமைந்துள்ளது. பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பு முதலான இக்காலக்கட்ட கதைப்பாடல் பதிப்புகளை இரண்டாம் கட்டமாக மு.அ. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாட்டுப்புற வழக்காறுகளில் கவனம் செலுத்துவது அல்லது ஈடுபடுவது என்பதனைத் தமிழறிஞர்கள் இழிவாகக் கருதிய காலப் பகுதியில், பேரகராதி அறிஞர் என்ற சிறப்பிக்கப் பெற்றவரும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்தவருமான வையாபுரிப்பிள்ளை 'இராமப்பையன் அம்மாளை' கதைப்பாடலைப் பதிப்பித்தார். கிடைக்கின்ற கதைப்பாடல்களில் காலம் உறுதியாகத் தெரிந்த கதைப்பாடலாகவும் வரலாற்றுத் தகவல்கள் அடங்கிய நூலாகவும் இந்நூல் அமைந்திருந்ததாலேயே கால ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு இக்கதைப்பாடல் மீது ஈர்ப்பு ஏற்பட்டு இந்நூலைப் பதிப்பித்ததாக மு.அ. குறித்துள்ளார்.

இந்நூற்பதிப்பு தொடர்பான வேலைகள் 1938இலேயே தொடங்கி விட்டதை இராமப்பையன் அம்மாளைக் குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ள வையாபுரிப்பிள்ளையின் நோட்டு புத்தகக்குறிப்பொன்று தெரிவிக்கிறது⁴⁸

என்று வையாபுரிப்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்து வரும் பு. ஜார்ஜ் பதிவு

செய்துள்ளார். இந்நூல் 1951இல் வெளியிடப்பட்டிருப்பினும் 1938இல் இப்பணி தொடங்கப்பட்ட வேளைகளில், மு.அ., வையாபுரிப்பிள்ளையின் மாணவராக இருந்துள்ளதால் இப்பணியை நேரடியாக அறிந்திருக்க வாய்ப்புள்ளதாகக் கருத இயலுகிறது. வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பித்த இக்காலக்கட்டத்தை மூன்றாம் கட்டமாக மு.அ. பகுத்துள்ளார்.

வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்புக்குப் பிறகு தொன்னூல் சுவடி நிலையமும் சரஸ்வதி மகால் நூலகமும் அரசின் உதவியுடன் கதைப்பாடல்களைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கின. இக்கட்டத்தை நான்காம் கட்டமாக மு.அ. பகுத்துள்ளார். வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பைப் பார்த்த பின்பும், பதிப்புநெறி எதுவும் பின்பற்றப்படாமல் கதைப்பாடல்களை வெளியிட்டுள்ளதாக இந்நிறுவனத்தின் பதிப்புக் குறைபாடுகளை மு.அ. சுட்டியுள்ளார். தெ.பொ.மீ.யின் மகாபுராண அம்மாளை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த நூல் என்று பாராட்டினாலும் அது மொழியியல் நோக்கில் மட்டுமே அணுகியுள்ளதையும் குறையாகவே சுட்டியுள்ளார்.

பேச்சு வழக்காற்றை ஆராய்வது மொழியில் ஆய்வுக்குத் துணை செய்யும். ஆனால், பாடப்பிழைகள் துணை செய்ய மாட்டா. மிகச்சிறந்த கல்வியாளரான இந்நூல் பதிப்பாசிரியர், பேச்சுவழக்குக்கும் பாடப்பிழைக்குமான வேறுபாட்டைப் பிரித்துக் காட்டவில்லை. ஒருவேளை பாடப்பிழைகளும் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் என அவர் கருதியிருக்கக் கூடும்⁴⁹

என்று குறிப்பிட்டுள்ள மு.அ., இக்கருத்தில் தனக்கு உடன்பாடில்லை என்றும் தெரிவித்துள்ளார். இக்கருத்தின்வழி மு.அ.வின் பதிப்பியல் சிந்தனையையும் நம்மால் விளக்கிக்கொள்ள இயலுகிறது. வையாபுரிப்பிள்ளையின் 'இராமப்பையன் அம்மாளை' பதிப்புக்குப் பிறகு அதே நூலைத் தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் நூலகம் பதிப்பித்துள்ளது. அப்பதிப்பில் இருந்த குறைகளையும் மு.அ. சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கதைப்பாடல்கள் பதிப்பு வரலாற்றின் ஐந்தாம் கட்டமாக, மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வழியாக வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்ட காலக்கட்டத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கதைப்பாடல்கள், பதிப்பித்தோர், அந்நூலில் பேசப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகள், வரலாற்றுப் பின்புலம் ஆகியவற்றை விளக்கியிருப்பினும்,

பாடலடிகளில் எண்ணிடப்படாமை, சாதாரணமான பாடப்பிழைகள் மற்றும் அச்சுப்பிழைகள் திருத்தப்படாமை போன்ற குறைகள் இப்பதிப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை மு.அ. சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

எந்த இலக்கியமாக இருந்தாலும் அவ் இலக்கியத்தின் கால வரையறையை முதன்மைப்படுத்திப் பார்க்கும் இயல்பு கொண்ட மு.அ. கதைப்பாடல் பதிப்பு வரலாற்றை ஐந்து கட்டமாகப் பிரித்துள்ளாரேயன்றி ஒவ்வொரு கட்டமும் எந்த ஆண்டுக்குட்பட்டது என்ற தகவலைக் கொடுக்கவில்லை. மேலும், ஐந்து கட்டமான இந்தப் பகுப்புகளுக்குள் எந்தெந்தக் கதைப்பாடல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன என்ற செய்தியையும் குறிப்பிடவில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே அறுபதிற்கும் மேற்பட்ட கதைப்பாடல்கள் அச்சிடப்பட்டிருப்பினும் 20ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டே பதிப்பு வரலாற்றைப் பதிவு செய்திருப்பதற்கான காரணத்தையும் மு.அ. விளக்கவில்லை.

மு.அ.வின் நூல் வழியே பெறப்படும் தமிழ்க் கதைப்பாடல்களின் இயல்புகள்

நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு வரலாற்றில், மு.அ.வின் கதைப்பாடல் நூலை முதல் ஆய்வுநூலாக அமைந்துள்ளது. பிற வாய்மொழி இலக்கியங்களிலிருந்து கதைப்பாடலைப் பிரித்து அறியத்தக்க வகையில் கதைப்பாடலின் இயல்புகளையும் அரிதான பல வரலாற்றுச் செய்திகளையும் இந்நூலில் மு.அ. தெரிவித்துள்ளார். இக்கருத்துகளே பின்வந்த ஆய்வாளர்களுக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளன.

- ❖ செந்தமிழ் இலக்கியம், கல்வியாளர்களுக்கு மட்டும் பயன்பட்டுக்கொண்டிருந்த சூழலில், பகலெல்லாம் உழைத்துக் களைத்த பொதுமக்களுக்கு இரவுநேரங்களில் அவர்களை மகிழ்விக்கக் கதைப்பாடல்களே உதவின.
- ❖ மக்கள் மத்தியில் நிலவிய மூடப்பழக்க வழக்கங்களை அறிந்துகொள்ளக் கதைப்பாடல்கள் உதவி செய்கின்றன.
- ❖ மேற்கத்திய இலக்கியங்களில் அவல முடிவுகள் சிறப்பான இடம்பெறுவது போன்று தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் இடம்பெறுவதில்லை. அவலக் கதைப்பாடல்கள் இருப்பினும் மக்கள் மனம் வருந்தாத வகையில் அவற்றின் முடிவுகள் அமைந்துள்ளன.
- ❖ நாட்டுப்புற மக்களுக்கு அந்நியம் என்று கருதக்கூடிய எந்தச் செய்தியும் கருத்தும் பெரும்பாலும் கதைப்பாடல்களில் சொல்லப்படுவதில்லை.

- ❖ நாடறிந்த நல்ல கதைகளே மிகுதியாகக் கதைப்பாடலின் பாடுபொருளாக அமையும்.
- ❖ கதைப்பாடல்கள் தாழிசை வெண்செந்துறை யாப்பில் ஈரடி இணையாக அமைந்துள்ளன. தமிழ்க் கதைப்பாடல் குறுகிய அளவில் இருக்க ஆங்கிலக் கதைப்பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்கான அடிகள் கொண்டதாக உள்ளன. கதைப்பாடலின் சராசரி அளவு 2000 அடிகள். மகாபாரத அம்மாளை இரு பகுதிகளாக 30,000 அடிகள் கொண்டதாக உள்ளது.
- ❖ நாட்டுப்புறப் பாடல் அளவில் சிறியதாகவும் பாடல் தன்மை மிகுந்தும் கதைக்கரு இல்லாமலும் இருக்கும். கதைப்பாடல் நீண்டதாகக், கதையை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.
- ❖ பள்ளு, குறவஞ்சி போன்ற இலக்கிய வகைமைகள் தோன்ற கதைப்பாடல் மற்றும் நாட்டுப்புறப்பாடல் இணைப்பில் பிறந்த மெட்டுகள் காரணமாக அமைந்தன.
- ❖ அம்மாளைப் பாடலின் தனித்துவமான இசையே அதன் சிறப்புக்கு மிக முக்கியக் காரணமாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ பெரும்பலான அம்மாளைப்பாடல்கள் சமூகச் சீர்த்திருத்தத்தைப் பேசும் பாடல்களாக உள்ளன.
- ❖ கதைப்பாடலின் மொழியானது பார்வையாளனை மனதில் கொண்டே எழுதப்படும். பேசும் மொழியிலேயே எழுதுவர். அலங்காரச் சொற்கள் எதுவுமின்றி இயல்பாக அமைந்திருக்கும். உணர்வுப்பூர்வமான நிகழ்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பர்.
- ❖ கதைப்பாடல்களில் இடம்பெறும் கதைமாந்தர்கள் பெரிதும் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்துவர். ஒற்றைவரியில் இருக்கும் பழமொழிகள் கதைப்பாடல்களில் இடம்பெறும்போது அதே கருத்தமைந்த வேறு வடிவத்தைப் பெறுகின்றன.
- ❖ கதைப்பாடல்களில் வருணனை முக்கிய ஆயுதமாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாகப் பெண்களின் நகைகள் விரிவாக வருணிக்கப்படும்.
- ❖ ஒவ்வொரு கதைப்பாடலின் இறுதிப்பகுதியும் படிப்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் ஆசி வழங்குவது போல முடியும்.

- ❖ கல்வியறிவற்ற மக்களுக்காகப் பாடப்படுவதால், கதைப்பாடல்களின் பாடல் வரிகள் மனதில் பதியும் வகையில், 'திரும்பக் கூறல்' என்ற உத்தி கதைப்பாடல்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தமிழ்க் கதைப்பாடல்களின் உள்ளடக்கமும் பொருண்மையும்

- ❖ அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என்ற கருப்பொருளையே பெரும்பாலான கதைப்பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.
- ❖ மந்திரமும் சூன்யக்கலையும் ஆங்கிலக் கதைப்பாடல்களில் மிகச்சாதாரணமாக இடம்பெற, கருப்பொருள்கள் தொன்மை தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் இக்கருப்பொருள் இல்லை. ஆரவல்லி சூரவல்லிக் கதை இதற்கு விதிவிலக்கு.
- ❖ வரலாற்று நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடல்கள் பல இருப்பினும் ஒன்றிலும் கடல் சாகசம், கடற்போர் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை.
- ❖ அர்ச்சுணன் மணம் செய்துகொள்ளும் 'அல்லி' என்னும் கதாப்பாத்திரம் தமிழ்நாட்டின் படைப்பு. மகாபாரதத்தில் அல்லி என்னும் கதாப்பாத்திரம் இல்லை. எனவே, அல்லி அரசாணி மலை தமிழ்நாட்டுப் படைப்பு.
- ❖ 'சுந்தரர் வேடுபறி' என்ற கதைப்பாடல் ஆபரணங்களின் நீண்ட பட்டியலைக் கொடுக்கிறது.
- ❖ தேசிங்குராஜன் கதைப்பாடல் மதத்தால் வேறுபட்டவர் நட்பால் இணைந்து உயிரையும் கொடுக்கும் சகோதரத்துவத்தைக் காட்டுகிறது.
- ❖ கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல்களில் அவனுடன் சேர்ந்து போரிட்ட 72 பாளையப்பட்டுகளின் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், புதிதாகக் கோட்டை கட்டுவது எப்படி, கோட்டையின் உறுப்புகள் எவை, புதிய படைக்கருவிகளின் பெயர்கள், நவீனரக வெடிக்கும் கருவிகளின் தமிழ்ப் பெயர்கள் போன்றவையும் இடம்பெற்றுள்ளன.
- ❖ சிலப்பதிகாரக் கதை தமிழகத்தில் கோவிலன் கதை என்று வழங்கினாலும் அது இலக்கியக் கதைக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக இல்லை.
- ❖ தேசிங்குராஜன் கதைப்பாடல் 18ஆம் நூற்றாண்டில் முற்பகுதியில் அரசியல் வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளப் பெருந்துணை புரிகிறது.

- ❖ பிராமண இளைஞன், செருப்பு தைக்கும் தொழிலாளியின் இரு மகள்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு தன் உயர்ந்த சாதியை விட்டுத் தாழ்ந்த சாதிக்கு மாறிய கதையை 'முத்துபட்டன்' கதை தெரிவிக்கிறது.
- ❖ கள்ளழகர் அம்மானையும் அன்னமார் சுவாமி கதையும் ஒரே கதைப்பாடலின் இரு வடிவங்களாக அமைந்துள்ளன.
- ❖ அல்லி அரசாணி மாலையும் பவளக்கொடி மாலையும் பொதுவான கருப்பொருளைக் கொண்டுள்ளன. இரண்டாம் கதை முதல் கதையின் முடிவுபோல் அமைந்துள்ளது.
- ❖ முதல் கதைப்பாடலான அல்லி அரசாணி மாலை, அக்கால நம்பிக்கை மற்றும் பழக்க வழக்கங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு நிறைவான ஆதாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.
- ❖ பிள்ளைகளில்லாத பெற்றோர் குழந்தையைத் தத்தெடுக்கும் முன் ஒரு கோப்பை மஞ்சள்நீரைக் குடிக்கவேண்டும் என்ற சடங்குமுறை இருந்துள்ளதை அல்லி அரசாணி மாலை தெரிவிக்கிறது.
- ❖ திருமண நிகழ்வின்போது மணமகன் சுண்டு விரலை, மணமகளின் சுண்டு விரலுக்குள் நுழைத்துக் கொள்ளும் சடங்கையும் இக்கதைப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.
- ❖ பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், வடமொழி மகாபாரத அமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது.
- ❖ காத்தவராயன் கதை திருநெல்வேலியில் பாடப்பெறும் சடலைமாதன் கதையுடன் தொடர்புடையதாக உள்ளது.
- ❖ காத்தவராயன், மதுரை வீரன், சடலைமாதன், சின்னமாதன், சின்னதம்பி போன்றோரைச் சிறுதெய்வங்களாக வழிபடும் மரபு, நடுகல் வழிபாட்டிலிருந்து வந்திருக்கலாம். இவர்களது கதையுடன் சங்கிலி புத்தர் கதை தொடர்புடையதாக உள்ளது.
- ❖ கதைப்பாடலின் சிறப்பான வடிவங்கள் வில்லுப்பாட்டாகப் பாடுவதற்கேற்ற வகையில் உருவாக்கப்படுகின்றன. திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம் பகுதிகளில் பல நூற்றாண்டுகளாக வில்லுப்பாட்டு பாடப்பட்டு வருகின்றன.

- ❖ இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தில் காந்தியின் வாழ்க்கையைக் கருவாகக் கொண்டு பல கதைப்பாடல்கள் பாடப்பட்டன.
- ❖ கொத்தமங்கலம் சுப்பு எழுதிய காந்தி மகான் கதை தற்காலக் கதைப்பாடல்களில் நீண்ட அடிகளைக் கொண்டது (2750 அடிகள்)
- ❖ சித்திரபுத்திரன் கதை இட்லி, தோசை போன்ற உணவுப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. (இட்லி என்ற பெயர் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை)
- ❖ காஞ்சாகிபு கதையில், மரணத் தண்டனை வழங்கப்பட்ட காஞ்சாகிபு மீண்டும் வந்துவிடுவானோ என்ற அச்சத்தில் அவனது உடல்கள் பல துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டுப் பல இடங்களில் புதைக்கப்படும் செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மு.அ.வின் 'கதைப்பாடல்' நூல் வழியாகக் கதைப்பாடலின் இயல்புகள், கரு, கதை, உள்ளடக்கம், பொருண்மை போன்றன ஆய்ந்தறிந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டுப்புற வழக்காற்றியல் துறை ஆய்வுகள், இன்று பரவலாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நிலையில், இச்செய்திகள் மிகச் சாதாரணமானதாகக் கருதப்பட்டாலும் எந்த ஆதாரங்களும் இல்லாத தொடக்கக் காலத்தில் தன் தனி முயற்சியின் மூலம் கதைப்பாடல்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தி மு.அ. கண்டறிந்துள்ள இம்முடிவுகள் ஆரம்பகால நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்களுக்கு ஆதார நூலாகவும் வழிகாட்டுதலாகவும் அமைந்திருந்தது.

சுவடிப் பிரதிகளை ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தல்

கதைப்பாடல் ஆய்வுக்கும், அக்கதைப்பாடல்களை வகைமைப்படுத்தும் பணிக்கும் பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களை மட்டும் மு.அ. கொள்ளவில்லை. இலக்கிய வரலாறுமுதியலுக்குச் சுவடிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டது போலவே கதைப்பாடல் ஆய்வுக்கும் பல்வேறு சுவடி நிலையங்கள், நூலகங்களிலிருந்து சுவடிகளைத் தேடிப்பெற்று அவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்தி ஆய்வினை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

1. குசலவர் அம்மாளை
2. கிருஷ்ணவதார அம்மாளை
3. மீனாக்ஷி திக் விஜய அம்மாளை
4. வீரய்யன் அம்மாளை

ஆகிய நான்கு சுவடிகளைச் சென்னை அரசு தொன்னூல் சுவடி நிலையத்திலிருந்தும்(Madras Government Oriental Manuscript library)

1. ராமர் அம்மாளை
2. கஞ்சன் அம்மாளை
3. குருஷேத்தர மாலை
4. முளைப்பாட்டு
5. கபிலை கதை (தக்கைப்பாட்டு வடிவம்)
6. நாலு மந்திரி கதை

ஆகிய ஆறு சுவடிகளைத் தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் நூலகத்திலிருந்தும்

1. சிந்தாமணி மாலை
2. மேருமந்தர மாலை

ஆகிய இரண்டு சுவடிகளைத் திருவான்மியூர் உ.வே.சா. நூல் நிலையத்திலிருந்தும்

1. வீணாதி வீணன் கதை
2. கண்ணடியான் போர்

ஆகிய இரண்டு சுவடிகளைத் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையிடமிருந்தும் பெற்று ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளார் என்பதை நூலின் குறிப்புரைகள் வழியே அறியமுடிகிறது.

Ballad Poetry என்னும் இந்நூலே கதைப்பாடல்கள் குறித்து முறையாகச் செய்யப்பெற்ற முதல் ஆய்வுநூல். ஆய்வாளர்கள் பலர் இத்துறையில் ஆய்வு மேற்கொள்ள இந்நூலே தூண்டுதலாய் அமைந்தது⁵⁰

என்று சோ.ந. கந்தசாமி அவர்கள் கூறியிருப்பதற்கேற்ப முறையான, முழுமையான ஆய்வாக இந்நூலை உருவாக்கும் வகையில் பதிப்பிக்கப்படாத கதைப்பாடலாக இருந்தபோதும் மேற்கண்ட இடங்களிலிருந்து இச்சுவடிகளைப் பெற்று ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வகையில், வரலாற்றுத் தரவுகளையும் குறிப்பிட்ட வட்டாரம் சார்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் கொண்டிருக்கும் கதைப்பாடல்கள் குறித்த மு.அ.வின் ஆய்வு நூல் நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நூலாக விளங்குவதுடன் கதைப்பாடல்கள் குறித்த ஆதார நூலாக அமைந்துள்ளது.

தொகுப்புரை

இதுவரை விவரிக்கப்பட்ட செய்திகளிலிருந்து கீழ்க்காணும் கருத்துகள் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

- ❖ தமிழகத்தில், நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற தனிக்கல்விப்புலம் தோற்றம் கொள்ளும் முன்பே அத்துறையில் கவனப்படுத்தும் வகையிலான பங்களிப்பைச் செய்தவர் மு.அ.
- ❖ டி.கே.சியூடன் கொண்டிருந்த தொடர்பும் வையாபுரிப்பிள்ளையிடம் செய்து வந்த ஆய்வுப்பணியும், வாய்மொழி இலக்கியப் பணியில் மு.அ.வை ஈடுபடுத்தியுள்ளது.
- ❖ மு.அ.வின் தொடக்ககால வாய்மொழி இலக்கியக் கட்டுரைகள் இலக்கிய நயம் பாராட்டும் போக்கிலும் ரசனை அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் நோக்கிலும் மட்டுமே அமைந்துள்ளன.
- ❖ நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் சார்ந்து இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பெற்று 1943ல் 'காற்றில் மிதந்த கவிதை' என்ற நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொகுக்கப்பெற்ற முதல் நூலாகக் 'காற்றில் மிதந்த கவிதை' நூலே சுட்டப்படுகிறது.
- ❖ இந்நூலைத் தொடர்ந்து யான்பெற்ற இன்பம், தாலாட்டு இலக்கியம் போன்ற நூல்களிலும் வாய்மொழி இலக்கியக் கட்டுரைகளை மு.அ. எழுதியுள்ளார்.
- ❖ அச்சு ஊடகத்தின் வருகைக்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட பதிப்பு முயற்சிகளால் தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்களின் நெடிய மரபும் தனித்துவமும் வெளிச்சமாக்கப்பட்ட நிலையில், ஒட்டுமொத்தத் தமிழறிஞர்களின் சிந்தனையும் செவ்விலக்கியங்களின் மீதே சென்றன. செவ்விலக்கியம் மட்டுமே உயர்ந்தது என்று கருதியிருந்த தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு வாய்மொழிப் பாடல்களின் சிறப்பை உணர்த்தும் வகையில் பல்வேறு அணுகுமுறைகளுடன் இவரது கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன.
- ❖ வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கும் இலக்கியத்தகுதி உண்டு என்பதை விளக்குதல், எழுத்திலக்கியங்களுக்கு இணை நிலையில் வைத்து வாய்மொழி இலக்கியங்களை அணுகுதல், 'கற்பித வருணனை' அடிப்படையில் கட்டுரைகள் எழுதுதல், வாய்மொழிப் பாடல்களைச் சமகாலத் தன்மையுடன் பொருத்திப் பார்த்தல்,

அப்பாடல்கள் வழியாகச் சமூகத்திற்கு நீதிகளைக் கூற முயற்சித்தல், பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் ஆதாரங்களாக வாய்மொழிப் பாடல்களை அணுகுதல், வாய்மொழிப் பாடல்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தல் என்று வாய்மொழிப்பாடல்கள் சார்ந்த கட்டுரைகளில் காணப்படும் அணுகுமுறைகள் சான்றுகளுடன் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ தொகுக்கப்பெற்ற பாடல்களின் அடிப்படையில் பன்னிரண்டு வகையாக வாய்மொழிப்பாடல்களை மு.அ. வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வகைப்பாட்டில் எவ்வித அளவுகோலும் பின்பற்றப்படாமல், பாடல்களுக்குத் தனித்தனியாகப் பெயர் சுட்டிய நிலையையே காணமுடிகிறது.
- ❖ நாட்டுப்புறப்பாடல் தொகுப்பின் முன்னோடியாக அறியப்படுவது போன்றே தமிழ்க் கதைப்பாடல் பற்றி ஆய்வுநூல் எழுதிய முன்னவராகவும் மு.அ. அறியப்பட்டுள்ளார்.
- ❖ சென்னைப் பல்கலைக்கழக முதுகலைப்பட்ட ஆய்வறிக்கையின் ஒரு இயலாக அமைந்த 'கதைப்பாடல்' பகுதி 1976இல் 'Ballad Poetry' என்ற விரிவான ஆய்வு நூலாக எழுதப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கதைப்பாடல் குறித்து ஆய்வில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மு.அ.வின் நூலே ஆதார நூலாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ 'பாலட்' என்ற ஆங்கில இலக்கியத்தைக் கதைப்பாடல் என்று குறிப்பிடாமல்; 'அம்மானைப் பாடல்' என்ற பெயரே அதற்குப் பொருத்தமாக உள்ளது என்று குறிப்பிட்டு, ஆய்வு செய்துள்ளார்.
- ❖ கதைப்பாடல்களை ஏழு பெரும்பிரிவுகளாகவும் இருபத்து நான்கு உட்பிரிவுகளாகவும் வகைப்படுத்தி 200 கதைப்பாடல்களைத் தம் நூலில் விளக்கியுள்ளார்.
- ❖ கதைப்பாடல் ஆய்வுக்கும், அக்கதைப்பாடல்களை வகைமைப்படுத்தும் பணிக்கும் பதிப்பிக்கப்பட்ட கதைப்பாடல்களை மட்டும் கொள்ளாமல் சுவடிப்பிரதிகளையும் தேடிப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- ❖ வில்லுப்பாட்டையும் அம்மானைப் பாடலின் ஒரு வகைமையாகவே கொண்டு நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

- ❖ கதைப்பாடல்கள் குறித்த அறிமுகத்துடன் கதைப்பாடல்களின் பட்டியலை முதன்முதலில் மு.அவே கொடுத்துள்ளார்.
- ❖ வரலாற்றுச் சான்றுகள் அழிந்துவிட்ட காலப்பகுதியை, கதைப்பாடல்கள் கொண்டு புரிந்துகொள்ள முடியும் என்றும் 17 மற்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களைக் கதைப்பாடல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடியும் என்றும் தன் நூல் மூலம் நிறுவியுள்ளார்.
- ❖ தமிழின் முதல் கதைப்பாடலாக அல்லி அரசாணி மாலை எழுதப்பட்டிருக்கும் என்றும், காலம் தெரிந்த முதல் கதைப்பாடல் இராமப்பையன் அம்மாளை என்றும் அதன் காலம் கி.பி. 1640 என்றும் மு.அ. குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ❖ குஜிலிக்கடை பதிப்பு, பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பு, வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு, சென்னை அரசு கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையப்பதிப்பு, மதுரைக் காமராசர் பதிப்பு என்று 5 கட்டங்களாகப் பிரித்துக் கதைப்பாடல்களின் பதிப்பு வரலாற்றை விளக்கியுள்ளார்.
- ❖ பல்வேறு கதைப்பாடல்களின் கதைகள், அக்கதைகள்வழி பெறப்படும் சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், கதைப்பாடல்களின் இயல்புகள் போன்றனவும் இந்நூல்வழி பெறப்படுகின்றன.

குறிப்புகள்

1. ஆ. தனஞ்செயன், நாட்டார் வழக்காற்றியல் முன்னோடிகள் சிலரும் கவனிக்கவேண்டிய அவர்களின் பங்களிப்பும், பா. இளமாறன்(தொ.ஆ.) (ம.பி.), அறியப்படாத தமிழ் உலகம், ப.299.
2. ஆறு. இராமநாதன், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வுகள், ப.24.
3. க. பஞ்சாங்கம், தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு, ப.96.
4. மு. அருணாசலம், குமரியும் காசியும், முன்னுரை, ப.5.
5. மேலது.
6. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, முன்னுரை, ப.1.
7. மு. அருணாசலம், இன்றைய தமிழ் வசனநடை, ப.180.
8. மேலது, ப.179.
9. அ.நா. பெருமாள், நாட்டுப்புறவியல் சிந்தனைகள், ப.2.
10. இராமகுருநாதன்(க.ஆ.), நாட்டுப்புறவியல், உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.334.
11. சு. சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு, ப.10.
12. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.1
13. மேலது, ப.10.
14. மேலது, ப.23.
15. திரு.வி.க., முன்னுரை, மு. அருணாசலம், யான் பெற்ற இன்பம், ப.1.
16. சு. சக்திவேல், தமிழக நாட்டுப்புற இயலின் வரலாறு, ப.72.
17. ஆ. தனஞ்செயன், மு.நா., ப.303.
18. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.6.
19. மேலது.

20. ஆறு. இராமநாதன், மு.நா., ப.24.
21. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.24.
22. மேலது, முன்னுரை, ப.10.
23. ஆ. தனஞ்செயன், மு.நா., ப.303.
24. ஆறு. இராமநாதன், மு.நா., ப.24.
25. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.17.
26. மேலது, ப.73.
27. மேலது, ப.1.
28. மேலது, ப.9.
29. மு. அருணாசலம், புத்தகமும் வித்தகமும், முன்னுரை, ப.1.
30. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.34.
31. மேலது, முன்னுரை, ப.4.
32. மு. அருணாசலம், தாலாட்டு இலக்கியம், ப.23.
33. மு. அருணாசலம், காற்றில் மிதந்த கவிதை, ப.50.
34. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல்ஆய்வு, ப.33.
35. சு. சண்முகசுந்தரம், மு.நா., ப.151.
36. கு. சுதாகர், கதைப்பாடல், முத்தையா வெள்ளையன் (ம.பி.) (ப.ஆ.), தமிழ் நூல் தொகுப்பு வரலாறு, ப.261.
37. M. Arunachalam, Ballad Poetry, p.6.
38. கு. சுதாகர், மு.நா., ப.262.
39. மேலது, ப.261.
40. வே. சுவாமிநாதன், கதைப்பாடல்களில் இடைக்காலச் சமூகம், ப.15
41. M. Arunachalam, op.cit, Preface, p.viii
42. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 16ஆம்நூற்றாண்டு, மூன்றாம் பாகம், ப.302
43. சி. சுப்பிரமணியம், நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்களில் காப்பியக்கூறுகள், ப.9.
44. மேலது, ப.11.

45. சா. சவரிமுத்து, கருத்துப்புலப்பாட்டில் கதைப்பாடல்கள், ஆய்வேடு, ப.118.
46. ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி, முச்சந்தி இலக்கியம், ப.36.
47. பா.ரா. சுப்பிரமணியன், மு. அருணாசலம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூல்கள், வீ. அரசு, உல. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), திருச்சிற்றம்பல அருணாசலனார் நூற்றாண்டு மலர், ப.45.
48. பு. ஜார்ஜ், பேராசிரியர் ச. வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்புப்பணி, ப.165.
49. M. Arunachalam, op.cit., p.81.
50. S.N. Kandasamy, The English writings of Dr. M. Arunachalam, வீ. அரசு, உல. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), திருச்சிற்றம்பல அருணாசலனார் நூற்றாண்டு மலர், ப.65.